

5 Legend ONLINE เปิดตำนานป่อนออนไลน์

Story : MIRROR / Art : p-COMIC

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม



สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

ลำดับที่ 1086

Legend Online เปิดตำนานป่วนออนไลน์ เล่ม 5

เขียนโดย MIRROR

พิมพ์ครั้งแรก : กุมภาพันธ์ 2559

ISBN 978-616-00-2419-3

ราคา 350 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไมอนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูล
อิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : สุรียกานต์ พรหมมงคล

บรรณาธิการเล่ม : วรรณพร หล่อธราประเสริฐ พิสูจน์อักษร : กัญญาภัทร สุขจินดา

ออกแบบปก : กฤษฎา รอดหลง ปก/ภาพประกอบ : P-COMIC

รูปเล่ม : นิพนธ์ เลิศชัยศิริสกุล

พิมพ์ที่ : บริษัท ส. เอเซียเพรส (1989) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : วรพันธ์ โลภิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภคชญา โลภิตสถาพร

รองบรรณาธิการบริหาร/ผู้จัดการฝ่ายผลิตและศิลปกรรม : อธิญาภัทร ฟองไชย

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรม : นฤเบศ สมฤทธิ

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : เจเคีย โลภิตสถาพร หัวหน้าหน่วยประชาสัมพันธ์ : อารินา ศิริบุญ

คณะที่ปรึกษา

ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์ ที่ปรึกษาด้านกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง



สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : satapornfantasy@gmail.com

ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัสสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

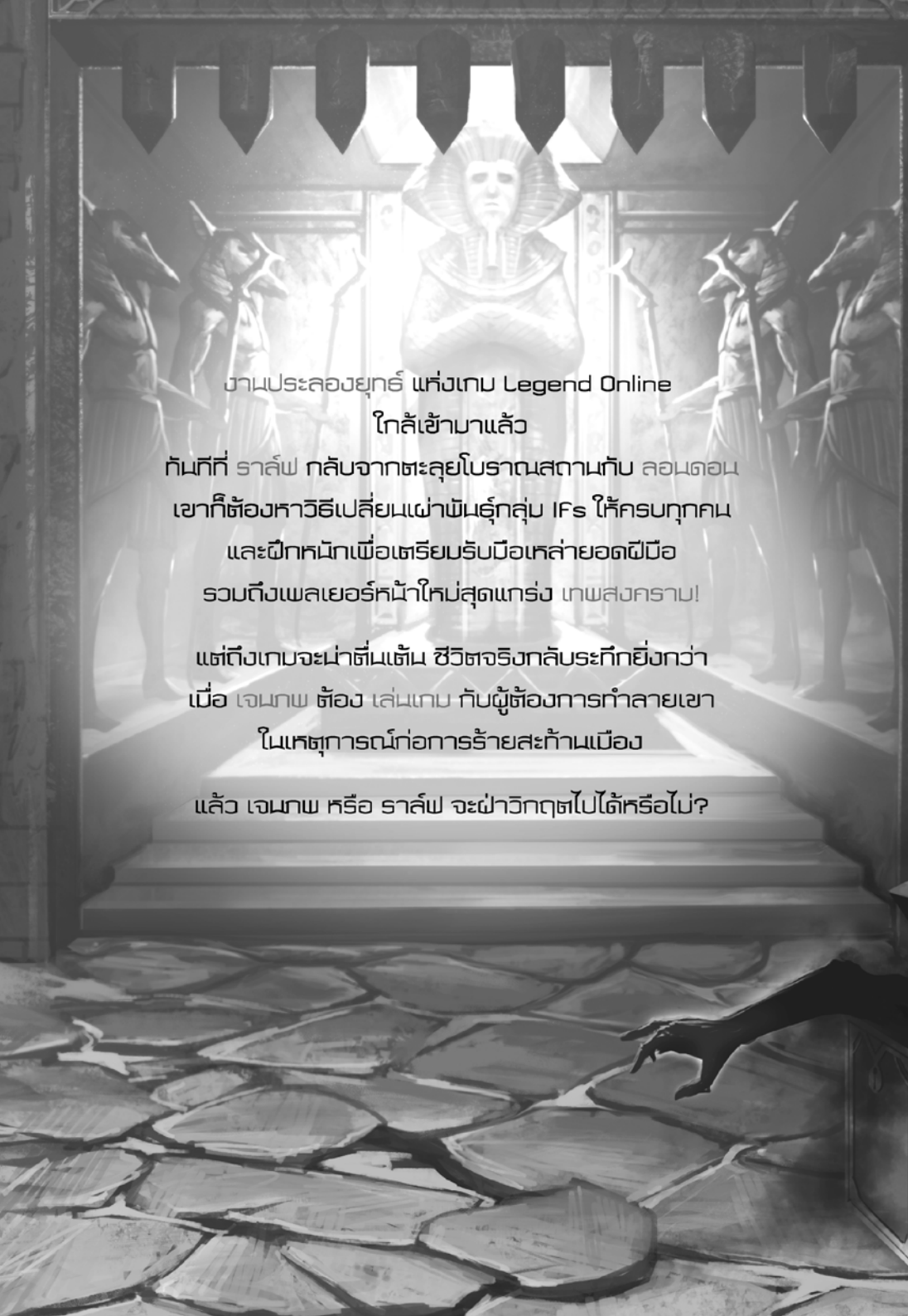


สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย



พืชมูว

กระดานคอมสายตากรีนรีด
www.greenread.com



งานประลองยุทธ์ แห่งเกม Legend Online
ใกล้เข้ามาแล้ว
ทันทีที่ ราล์ฟ กลับจากทะเลทรายโบราณสถานกับ ลอนดอน
เขาก็ต้องหาวิธีเปลี่ยนเผ่าพันธุ์กลุ่ม Ifs ให้ครบทุกคน
และฝึกหนักเพื่อเตรียมรับมือเหล่ายอดฝีมือ
รวมถึงเพลเยอร์หน้าใหม่สุดแกร่ง เทพสงคราม!

แต่ถึงเกมจะน่าตื่นเต้น ชีวิตจริงกลับระกึกยิ่งกว่า
เมื่อ เจมภาพ ต้อง เล่นเกม กับผู้ต้องการทำลายเขา
ในเหตุการณ์ก่อการร้ายสะท้านเมือง

แล้ว เจมภาพ หรือ ราล์ฟ จะฝ่าวิกฤตไปได้หรือไม่?

ประวัตินักเขียน

ผมชื่อ ไอซ์ อายุ 22 ปี เกิดวันที่ 26 เมษายน พ.ศ. 2535 เป็นคนจังหวัดตาก ถ้านับรวมเวลาเขียนนิยายที่เริ่มขึ้นเมื่อมัธยมศึกษาปีที่ 6 ก็ผ่านมานานถึง 5 ปีกว่าๆ แล้ว

ผมเป็นคนหนึ่งที่เคยเกลียดการอ่านนิยายมาก เพราะตัวหนังสือมันเยอะ และคุ้ไรสาระเอามากๆ เคยคิดว่ามีแต่คนโง่เท่านั้นที่ยอมจ่ายเงินหลายร้อยบาทเพื่ออ่านนิยายเพียงเล่มเดียว พอจบแล้วก็ไม่มีอะไรเลย...แน่นอนว่าผมคิดผิดอย่างมหันต์ หนังสือนิยายเป็นอะไรที่มากกว่าการเอาคำมาเรียงต่อกันเป็นเรื่องราว มันสอนอะไรคนเราหลายอย่าง อยู่ที่ว่าเราจะมองเห็นสิ่งนั้นหรือไม่

หนังสือนิยายเล่มแรกที่ผมอ่านคือ *Harry Potter* เป็นนิยายที่ผมใช้เวลาอ่านเกือบเดือน แต่ผมก็ยังไม่เห็นว่ามันสนุกตรงไหน จนกระทั่งมีอยู่วันหนึ่ง ผมได้รับหนังสือมาสามเล่ม และทั้งสามเล่มก็เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับเด็กชายอัจฉริยะที่ผั่นตัวเองเป็นอาชญากรพร้อมด้วยบอติการคร่างใหญ่...ใช่แล้ว ผมกำลังพูดถึง *Artemis Fowl* นิยายที่ทำให้ผมเริ่มชอบการอ่าน

แต่สิ่งที่ทำให้ผมเริ่มเขียนนิยายมาจากนิยายเล่มหนึ่งที่ผมบังเอิญซื้อติดมือมา เพราะเห็นว่าภาพปกมันเกรียนดี เป็นนิยายปกสีส้มและออกมาแล้วถึง 18 เล่มที่ทุกคนน่าจะรู้จักกันดี มันทำให้ผมได้โลดแล่นสู่เส้นทางของนักเขียนนิยาย และนิยายเรื่อง *Legend Online* ก็ได้เริ่มต้นขึ้น

จากใจนักเขียน

สวัสดีครับ ผม MIRROR เรื่อง *Legend Online* เล่ม 5 นี้ ในที่สุดตัวละครพิเศษก็ปรากฏตัว แถมยังเป็น 'คนที่คุณก็รู้ว่าใคร' อีกต่างหากแน่นอนว่าไม่ใช่โวลเคอร์--หรือ เธอเป็นว่าถ้ามีใครสักคนที่หยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา แล้วพูดว่า "เฮ้ย! นี่มันคุณแม่นี่หว่า" ผมก็จะบอกว่า "ใช่ครับ คุณคิดถูกแล้ว"

ผมเองก็ไม่วู้เหมือนกันว่าเพราะอะไรในเว็บไซต์ Dek-D.com คุณแม่ถึงได้รับความนิยมมาก อาจเป็นเพราะความแข็งแกร่งที่ทำให้คำนิยามสั้นๆ ได้ว่า 'ลอสต์บอส' ละมั้ง ที่ทำให้ผู้อ่านในอินเทอร์เน็ต (อาจรวมถึงผู้ติดตามในหนังสืออย่างเคียว) หลายคนร่ำร้องอยากให้ออกมาเร็วๆ

ถ้าอยากรู้ว่า 'ขุนแม่' ท่านนี้แข็งแกร่งแค่ไหนล่ะก็ ลองติดตามกันคุณะครับ แล้วจะได้รู้ว่า พระเอกไม่ได้เก่งที่สุดเสมอไป

MIRROR





“หนังสือและการอ่านคือชุมพลแห่งความคิดสร้างสรรค์”

32

ปิคนิค



ข้อดีของการให้คุณแม่เล่นเกมออนไลน์ก็คือ ไม่จำเป็นต้องใช้
นาฬิกาปลุกอีกต่อไป ขอเพียงคุณแม่ออฟไลน์ ระบบคลื่นไฟฟ้าที่สะกดให้
ผู้ใช้หลับก็จะหยุดทำงาน ทำให้ตื่นได้โดยไม่รู้สึกเพลียหรือเหนื่อยล้าจาก
การเล่นเกม เพียงแต่มีข้อเสียหนึ่งคือ ตัวผู้ใช้ไม่ได้อยู่ในสถานะตื่นตัว หาก
ระหว่างนั้นเกิดการขยับตัวจะไม่สามารถช่วยอะไรได้เลย นอกจากจะ
ใช้เครื่องรุ่นใหม่แบบของเจนภพที่ส่งข้อมูลความผิดปกติกลับไปได้

วิลาวรรณเดินลงมาจากห้องของตัวเอง พลังอำพาหงวหงวคๆ
สำหรับเธอ โชคดีที่สุดในชีวิตก็คือการมีลูกชายแสนน่ารักเตรียมอาหารให้
ทุกเช้า แม้ไม่ต้องร้องขอหรือออกปาก ลูกชายของเธอก็เต็มใจทำให้อยู่แล้ว

"วันนี้มีโจ๊กกุ้งใส่ไข่เนะครับแม่ ส่วนมือเทียงวันนี้เป็นไข่ยัดไส้กับ
ต้มจืดเต้าหู้" เจนภพบอกเมนูอาหารวันนี้ พร้อมกับรินน้ำเปล่าเย็นๆ ใส่แก้ว
ให้ จากนั้นถอดผ้ากันเปื้อนลายลูกแมวเพื่อไปจัดการกับผ้าซึ่งซักเสร็จแล้ว
ต่อที่หลังบ้าน

"แล้วน้ำปั่นของแม่ละ"

"มีน้ำมะตูมอยู่ในตู้เย็นครับ"

"ไม่มีน้ำผลไม้เธอ"

"ไม่ได้ซื้อมารับ อย่าลืมนะครับว่าแม่ใช้เงินซื้อเครื่องเล่นเกมไป ทำให้เงินเดือนนี้หายไปส่วนหนึ่ง รายจ่ายที่ไม่จำเป็นก็ต้องลดลงบ้าง หรือว่าคุณแม่อยากให้คุณใช้เงินส่วนตัวซื้อมาเธอครับ"

"เอ๋! ไม่เอาหรอก แม่ไม่อยากจะลูกลำบากใช้เงินเก็บตัวเองนี่นา" วิลาวรรณร้อง เธอสัญญากับตัวเองไว้แล้วว่าจะไม่ยอมทำให้ลูกชายลำบาก ดังนั้นตราบดีที่เธอยังทำงานหาเงินได้ ก็จะทำต่อไปเพื่อลูกชายของเธอ ถึงตอนนี้จะรู้อยู่แก่ใจที่ว่า ลูกชายของเธอพร้อมจะอยู่ตัวคนเดียวแล้ว

"ภพพูดไปอย่างนั้นเองแหละครับ"

"โกหก น้ำเสียงลูกบอกว่าใช้เงินตัวเองไปแล้ว แม่เข้าใจงูไช้ไหม"

"ใช่ครับ" เจนภพยอมรับโดยไม่ได้แย้ง "แต่แม่ครับ การที่ภพใช้เงินเก็บส่วนตัวมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องใหญ่อะไร ภพรู้ว่าแม่อยากให้คุณใช้เงินของแม่ แล้วภพก็ใช้มันตามความต้องการของแม่เพื่อแม่ ไม่เห็นเสียหายตรงไหนเลย"

"แต่แม่อยากให้คุณใช้เงินอย่างมีความสุขนี่นา"

"แล้วมันต่างกันตรงไหนล่ะครับ"

"ก็มัน..."

"ถ้าไม่รีบทานจะไปทำงานสายนะครับ" เจนภพเปลี่ยนเรื่องโดยเอาเรื่องงานมาอ้าง ซึ่งได้ผลเสมอ

เมื่อคุณแม่ออกไปทำงานแล้ว เจนภพก็เริ่มทำหน้าที่ประจำของตัวเอง โดยสิ่งที่เพิ่มเข้ามาก็คือ เขาต้องเตรียมการสอนให้ลลิตาที่กำลังจะมาในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า ไหนจะต้องเตรียมอาหารการกินไว้ให้อีก สักพักลลิตาก็มาที่บ้าน แม่เธอจะเรียนอ่อน แต่ก็พยายามมาก จากการทดสอบเขาเห็นว่าเธอน่าจะสอบผ่านได้แล้ว

หลังจากลลิตากลับไปแล้ว เจนภพก็กลับไปห้องเพื่อทำงานต่อ ไหนจะต้องอัปเดตเว็บไซต์ของคนทุกๆ หนึ่งอาทิตย์ ไหนจะต้องตอบกลับอีเมลขอคำแนะนำเรื่องแนวทางการออกข้อสอบ นอกจากนี้ยังตรวจเช็คความเคลื่อนไหวของตลาดหุ้น ที่เขาใช้ซื้อคุณตาเล่นเพราะไม่ต้องการเปิดเผยตัว และกลัวจะทำให้ทุกอย่างที่เขาเตรียมการอยู่ผิดพลาด

เมื่อเห็นหุ้นสำคัญๆ ตกลงเยอะมาก ทำให้คนขายหุ้นกันเป็นว่าเล่น

ในราคาที่ไม้เจ็บตัวมากนัก เขาก็รีบคว้าโทรศัพท์ แล้วกดเบอร์โทร. ออก
ฉุกเฉิน

หลังจากรอไม่นาน ปลายสายก็กดรับทันทีเช่นทุกครั้ง น้ำเสียงตื่นเต็น
ของชายสูงอายุคงขึ้น

"ในที่สุดหลานชายก็โทร. หาดาสักที รู้ไหมว่าคนแก่ใกล้ตายอย่างคาด
คิดถึงหลานแค่ไหน แค่นี้ก็สุขภาพไม่ค่อยจะดีอยู่ด้วย เมื่อวานคาไป
หาหมอมา หมอบอกว่าตาเป็นมะเร็งระยะสุดท้าย"

"สวัสดิ์ครับคุณตา แต่ฟังจากน้ำเสียงแล้ว คุณตายังแข็งแรงอยู่ อาจ
มีเสมหะเล็กน้อย แต่เรื่องนั้นภพคิดว่าคุณยายน่าจะหาทางรักษาได้นะครับ
ส่วนเรื่องมะเร็งระยะสุดท้าย ภพขอบอกว่าโอกาสที่คุณตาจะเป็นมีอยู่น้อย
มากจริงๆ" เจนภพตอบ แม้จะฟังดูเหมือนไม่ให้เกียรติผู้ใหญ่ แต่เพราะ
เป็นครอบครัวเดียวกันถึงได้รู้จักนิสัยที่ว่าเป็นนี้

"เป็นหลานชายที่ใจร้ายกับคนแก่จริงๆ"

"ขอโทษนะครับคุณตา เพียงแต่ที่ภพโทร. มาในวันนี้ เพราะอยาก
ขออิมชื่อ ไกรสร พัทธกษเทวา หน่อยนะครับ"

เมื่อบอกจุดประสงค์ที่แท้จริงออกไป อีกฝ่ายก็เข้าใจได้ทันที เพราะ
ชื่อ ไกรสร พัทธกษเทวา เป็นชื่อของคุณตา ซึ่งปัจจุบันได้รับฉายาว่า พ่อมด
แห่งวงการธุรกิจ เพราะไม่ว่าบริษัทไหนที่กำลังจะล้มละลาย ขอเพียง
ไกรสรซื้อหุ้นและบริหารต่อ ก็สามารถรุ่งเรืองได้ในเวลาไม่นาน แถมยัง
ได้กำไรมหาศาลกลับคืนมาอีกด้วย ปัจจุบันไกรสรมีบริษัทที่ถือครองอยู่
ไม่น้อย ไม่มีใครรู้เลยว่าเบื้องหลังของการบริหารงานทั้งหมดนี้คือเด็กหนุ่ม
เพียงคนเดียว

ส่วนเหตุผลหนึ่งที่เขาจำเป็นต้องปิดบังตัวตน คือหากใช้นามสกุล
กิตตินนท์ที่เป็นนามสกุลของคุณยายละก็ มันอาจกลายเป็นเรื่องใหญ่ที่
ประเมินผลลัพธ์ในอนาคตไม่ได้เลย

"ได้สิ ตาเคยปฏิเสธคำขอของหลานชายด้วยหรือ แต่ข้อแลกเปลี่ยน
คือหลานจะต้อง..."

"การแลกเปลี่ยนจะยังไม่เกิดขึ้นในตอนนี้ครับ ภพรู้ว่าคุณตาใจร้อน
เพียงแต่ต้องรอดูสถานการณ์ก่อน ปัจจุบันสำนักวิชาต่อสู้ในประเทศไทยที่
ภพรู้จักเหลือแค่ไม่กี่สำนักเท่านั้น ที่เหลือเปลี่ยนเป็นค่ายมวยหรือยิมกัน

หมด แถมที่โรงฝึกของคุณตา ปัจจุบันยังมีลูกศิษย์แค่สามสิบห้าคน เพราะวิชาต่อสู้พวกนี้ไม่ช่วยให้หางานที่ต้องการได้ สิ่งที่จะช่วยได้มีแค่สมาธิและความมั่นใจที่เพิ่มขึ้น ส่วนที่ยังฝึกอยู่ก็เป็นพวกสตันต์แมนที่เล่นคิบู ไม่ใช้เหวอครับ" เจนภพวิเคราะห์ การสืบทอดสำนักของคุณตาไม่ช่วยประดับประดาฐานะการเงินของครอบครัวเลย ยุคนี้คนที่มั่งเงินและความรู้เท่านั้นถึงจะอยู่รอด ส่วนวิชาต่อสู้ก็แค่ทักษะในการดำรงชีวิตเท่านั้น

"หลานนี่มองโลกแคบจริงๆ แต่ช่างเถอะ ตารู้มาจากแม่ของหลานแล้วว่าตอนนี้หลานกำลังฝึกวิชาต่อสู้อยู่ รู้ไหมว่าตอนที่ได้น้าว่านี่ ตาแทบกลืนน้ำตาไม่อยู่"

สิ่งที่คุณตาพูด บางทีอาจหมายถึงเกมเลเจนด์ออนไลน์ที่เขา กำลังเล่นอยู่ ไม่รู้ว่าคุณแม่ไปทำอะไรไว้ แต่เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาในอนาคต เห็นทีคงต้องรีบแก้ไขความเข้าใจผิดนี้ก่อน

"ภพฝึกวิชาต่อสู้จริงครับ" พอพูดไปแบบนั้น เจนภพก็ได้ยินเสียงคุณตาร้องไชโยเสียงใหญ่ เขารอเวลาพักหนึ่งให้คุณตาลับมาอยู่ในสายอีกครั้ง แล้วพูดว่า "แต่มันก็แค่ในเกมเกมหนึ่ง ซึ่งเลือกการต่อสู้ได้อิสระที่คุณแม่โทร. ไปน่าจะเป็นเพราะอยากหาข้ออ้างในการศึกษาพลังปราณที่เป็นหนึ่งในพลังพิเศษของเกมนั้น"

"อย่างนี้เอง มิน่าถึงได้โทร. มาถามตาเกี่ยวกับปราณลักษณะห้าธาตุ" คุณตาโกรธทำน้ำเสียงเสียดย อุตุส่าห์คิดว่าหลานชายตนเองเริ่มสนใจศิลปะการต่อสู้ขึ้นมาบ้างแล้ว

"ที่ภพโทร. มาหาคุณตาในวันนี้ไม่ได้มาคุยเรื่องนั้นะครับ ตอนนี้ภพต้องการให้คุณตาช่วยออกหน้าซื้อหุ้นของบริษัทตามรายชื่อนี้"

แล้วเจนภพก็บอกรายชื่อบริษัทที่ต้องการซื้อหุ้นให้คุณตาคำเนินการต่อ สิ่งนี้ไม่เพียงแต่จะช่วยเหลือเจนภพ แต่ยังประดับประดาฐานะการเงินของทางบ้านไว้ด้วย เนื่องจากสำนักสอนการต่อสู้ที่เปิดมีคนสมัครเรียนน้อยมาก แต่ค่าใช้จ่ายกลับมีไม่น้อย และการใช้รายได้จากตรงนี้ช่วยเหลือก็เป็นเพียงไม่กี่วิธีที่เจนภพคิดว่าตนเองทำได้

"ถ้าอย่างนั้นก็ตามที่ว่ามานั้นละครับคุณตา ฝากความคิดถึงถึงคุณยายด้วยนะครับ ขอบคุณมากครับ"

เจนภพวางสายโดยไม่รอให้อีกฝ่ายพูดถ่วงเวลา แล้วคลึงตาเบาๆ

เพื่อบรรเทาอาการปวดจากการนั่งเพ่งจอคอมพิวเตอร์เป็นเวลานาน
"เอาละ ต่อไปก็เรื่องในเกมสินะ" เด็กหนุ่มพึมพำ

พอห้าทุ่ม เจนภพก็ออนไลน์ใหม่ตามเวลาที่กำหนดไว้ เขาปรากฏตัวขึ้นที่เดิม และพบกับการโจมตีของสัตรูอสูรที่ดูจะตกใจมากกับการปรากฏตัวของเขา การออนไลน์นอกพื้นที่ปลอดภัยเป็นจุดบอด เนื่องจากจะทำให้เพลเยอร์อยู่ในสถานะไม่พร้อมต่อสู้ ยังคิดที่ว่าการเคลื่อนไหวปกติได้ เพียงแต่การสวมใส่อาวุธต้องรอเวลาพักหนึ่ง

"ต้อนรับได้ตื่นเต้นดีนี่นา" ราล์ฟเอ่ย รอนจนกระทั่งตอบโต้ได้ เขาก็รีบสวมใส่อาวุธทันที พร้อมกับรายไบลด์เคิร์สแบบระบุพื้นที่ สัตรูอสูรที่อยู่ในพื้นที่ของคำสาปต่างติดสถานะตาบอด โจมตีมั่วไปหมด

สตีกก็กัมส์

นักบวชแวนอัคลูกพลั้งข้างใส่สัตรูอสูรเพื่อครึ่งพวกมันกับต้นไม้ หากต้องสู้กันชนิดที่รู้ผลแพ้ชนะอาจกินเวลามาก การทำให้ขยับไม่ได้ชั่วขณะจึงเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด และเมื่อพวกมันถูกครึ่งกับต้นไม้หมดแล้ว เขาก็ปลดผนึกภูตและสัตรูเลี้ยง

"ใช้เจ้าพวกนั้นฝึกทักษะเที่ยวเล็บของตัวเองซะ" ราล์ฟสั่งคิริ

เด็กหนุ่มเดินออกมาตรวจสอบแผนที่ ดูเหมือนลอนดอนจะไม่ได้อยู่รอเขาออนไลน์ หรือไม่ก็ยังไม่ออนไลน์ ถ้าลอนดอนอยู่รอ นี่ต่างหากที่เรียกว่าประหลาดมาก เขาคาดว่าอีกฝ่ายน่าจะเดินทางล่วงหน้าแล้ว ตามนิสัยไม่ชอบเดินตามหลังใคร ดังนั้นจะต้องไปเจอกันที่หน้าโบรานสถานแน่ๆ แต่การให้แผนที่บอกทิศทางแบบนี้แสดงว่ามีบางอย่างที่ยังไม่ได้บอกเขา

'จะยอมเล่นด้วยก็แล้วกัน' ราล์ฟคิด

สักพักหนึ่ง เขาก็ได้ยินเสียงระบบรายงานการสังหารสัตรูอสูรและสรุปผลลัพท์ให้ เลเวลของราล์ฟเพิ่มขึ้นเป็น 99 เด็กหนุ่มเรียกหน้าต่างค่าสถานะของสัตรูเลี้ยงอสูรขึ้นมาตรวจสอบ พบว่าตอนนี้ทักษะคิดตัวประเภทเพิ่มพลังการโจมตีพัฒนาขึ้นเรื่อยๆ จนตอนนี้มีโบนัสการโจมตีอยู่ที่ 180% ในขณะที่ความเร็วก็พัฒนาได้ใกล้เคียงกัน แต่เมื่อเปรียบเทียบกับไซเรนพบว่าเธอไม่ได้พัฒนาไปไหนไกลเลย นอกจากทักษะเวทมนตร์ที่เลื่อนเป็น

ขึ้นพัฒนาแล้ว

เด็กหนุ่มบอกว่าการเดินทางครั้งนี้จะต้องอาศัยความเร็วเป็นหลัก ซึ่งเข้าทางคิริที่อยากวิ่งเร็วๆ มานาน ส่วนไซเรนทำเพียงชักสีหน้าไม่พอใจ ปัญหาของภูตสายเวทมนตร์ก็คือ ค่าสถานะร่างกายไม่สูงนัก การวิ่งหรือการกระทำที่ใช้แรงโดยสูญเปล่าจึงไม่ถนัด ถ้าไม่ใช่เพราะถูกเด็กหนุ่มบังคับให้ฝึกค่าสถานะมากกว่าเวทมนตร์ ไม่มีทางไล่ตามความเร็วของราร์ฟและคิริในระยะหนึ่งกิโลเมตรได้ทันแน่นอน

สุดท้ายไซเรนก็ต้องอาศัยคิริอีกครั้งจนได้ เพราะราร์ฟและคิริในตอนนี้เร็วมากจนไซเรนวิ่งตามไม่ทัน เมื่อไม่จำเป็นต้องห่วงว่าจะทิ้งห่างทั้งสองจึงเคลื่อนที่ด้วยความเร็วสูงมาก แต่เดิมราร์ฟก็เน้นสายความเร็วอยู่แล้ว ทักษะที่ได้รับมาเมื่อพัฒนาทักษะวิ่งจนเต็ม 100 ก็คือ ทักษะวิชาตัวเบา พอเสริมด้วยความสามารถของเผ่าพันธุ์ ทำให้ความเร็วของเขาพัฒนาขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ในคอนนั้นเองคิริก็ส่งเสียงร้องเพราะมันรับกลิ่นแปลกๆ ได้ ส่วนราร์ฟก็ได้ยินเสียงประหลาดคังแว่ว พวกเขาหยุดสำรวจบริเวณนั้นเพื่อความไม่ประมาท ก่อนพบว่าเสียงที่ทั้งคู่ได้ยินเป็นเสียงร้องของสัตว์อสูรที่กำลังถูกสังหาร ที่แรกราร์ฟคิดว่าเป็นฝีมือของเพลเยอร์ แต่ฟังจากรูปแบบของเสียงการต่อสู้แล้วไม่น่าจะใช้ เพราะเขาได้ยินเสียงคล้ายสัตว์ใหญ่ และมีการเรียงคำตามหลักไวยากรณ์ซึ่งคล้ายภาษาปีศาจ

"ซ่อนจิตตัวเองเอาไว้ด้วย นั่นนะพวกออร์กชาแมน" ราร์ฟเตือน

ออร์กชาแมนเป็นสัตว์อสูรที่มีสติปัญญาเหนือกว่าออร์กป่าเพียงเล็กน้อย มีพลังโจมตีเวทมนตร์ไม่รุนแรง แต่ใช้เวทมนตร์ความมืดสายคำสาปได้ และชำนาญการใช้ไอเทมคำสาป รวมถึงมีกลยุทธ์ที่แปลกมากในการต่อสู้ ดังนั้นถ้าไม่ยากเสียท่าจะต้องจัดการทันที ห้ามเปิดช่องว่างเป็นอันขาด

เบื้องหน้าพวกราร์ฟตอนนี้คือ ปากถ้ำขนาดใหญ่ มีออร์กชาแมนเดินเข้าออกพร้อมกับอาหารและท่อนไม้ พวกมันมีลักษณะเหมือนออร์กทุกประการ เพียงแต่สวมเครื่องรางของขลัง มีรอยคล้ายรอยสักบนใบหน้า และใช้อาวุธแตกต่างกัน โดยออร์กชาแมนจะใช้เครื่องรางที่พกไว้ในการโจมตีหรือร้ายเวทมนตร์

'คันเจียน?' เด็กหนุ่มครุ่นคิด มีความเป็นไปได้ว่านี่คือคันเจียนลับที่ยังไม่ถูกค้นพบ เป็นสถานที่ที่มีสัตว์อสูรแบบพิเศษที่มีอารยธรรมเป็นของตัวเอง ถ้าต้องจัดอันดับอันตราย น่าจะอยู่ในอันดับต้นๆ

แต่ก็อีกนั่นแหละ จุดประสงค์ของการเดินทางในครั้งนี้ไม่ใช่เพื่อตะลุยคันเจียน หากไม่ใช่เพราะวางแผนเอาไว้แล้ว เขาคงเลือกเก็บเลเวลที่นี่ สุดท้ายเขาจึงได้แต่พยายามไม่ให้ถูกพบ ถึงจะอยากใช้ทักษะตรวจสอบมากแค่ไหน แต่มันจะทำให้ถูกเล่นงานได้ จึงต้องล้มเลิกความคิดนั้นไป

"ไปกันเถอะ" ราล์ฟบอกพร้อมพาพวกพ้องเดินเลี้ยว

ตลอดทาง พวกเขาต้องหลบฝูงสัตว์อสูรคลาสสิกกลุ่มใหญ่ เลเวลขั้นต่ำของพวกมันอยู่ที่ 400 แน่่อนว่าพวกมันเก่งมาก ดูเหมือนระบบใหม่นี้จะทำให้สัตว์อสูรมีพัฒนาการใกล้เคียงกับเพลเยอร์ โดยเฉพาะด้านสติปัญญา ราล์ฟพบว่ายิ่งสัตว์อสูรคลาสสิกสูงเท่าไร ก็ยิ่งมีความคิดใกล้เคียงกับมนุษย์มากเท่านั้น พิสูจน์ได้จากกับดักที่เกือบคร่าชีวิตของพวกเขาทุกคนในคราวเดียว

หลังจากกับดักทำงานได้พักใหญ่ กลุ่มสัตว์อสูรรูปร่างคล้ายมนุษย์ก็เดินออกมา ทุกคนถืออาวุธที่น่าจะสร้างด้วยตัวเอง จึงคาดว่าน่าจะเป็นเผ่าคนแคระ เพราะเป็นเผ่าเดียวที่มีความสามารถในการสร้างอาวุธและชุดเกราะ

'คนแคระน่าจะเป็นพวกสายจิตกับปราณ ทำไมถึงมาอยู่ในป่าเวทมนตร์นี้ได้ล่ะ' นักบวชแว่นสงสัย

เขาศึกษาข้อมูลของเผ่าต่างๆ มาเกือบหมดแล้ว เผ่าปีศาจส่วนใหญ่จะอยู่ในทวีปสีคำ ซึ่งในแผนที่ใหม่อยู่ทางตอนเหนือสุด และยังไม่มีใครค้นพบทางเข้า คาดว่าคงเคลียร์เงื่อนไขก่อน ทางเข้านั้นจึงจะปรากฏ พวกอมมนุษย์จะกระจายกันทั่วทั้งทวีป ตามสภาพแวดล้อมที่เผ่าพันธุ์นั้นๆ อาศัยอยู่ได้ และจะต้องเป็นพื้นที่ที่เพลเยอร์เข้าถึงได้ยาก ส่วนเผ่าพันธุ์อสูรหรือก็คือสัตว์อสูรร่างสัตว์ทั้งหลายอยู่ได้ทุกพื้นที่ มีอิสระ และเพลเยอร์เข้าถึงได้ง่าย

"ไปต่อไม่ได้แล้ว?" ไชเรนถาม ดูจากสถานการณ์ในตอนนี้คงยากจะหลบเลี่ยงสัตว์อสูรเหล่านั้น

"ถ้าเป็นสถานการณ์ปกติ วิธีที่ช่วยให้ไปต่อได้มีอยู่สองวิธีคือ หา

ทางเลียง ไม่ก็ต้องรู้ แต่ฉันจะเลือกทางที่สาม" ราล์ฟบอก

"ทางที่สาม?" เจือกสาวสงสัย เพราะคิดไม่ออกว่าจะมีวิธีไหนอีกบ้างที่ช่วยให้ผ่านสถานการณ์นี้ไปได้

เด็กหนุ่มเฝ้าแมวจ้องเจือกสาวแล้วตอบว่า

"เธอยังไงล่ะ"

เผ่าคนแคระชำนาญงานฝีมือประเภทอาวุธและชุดเกราะ พวกมันรู้เรื่องแร่เป็นอย่างดี และเป็นหนึ่งในเผ่าพันธุ์ที่เพเลเยอร์สายอาชีพคราฟต์-ไอเทมอย่างช่างตีดาบต้องการมากที่สุด แม้จะทำให้รูปร่างของเพเลเยอร์เปลี่ยนแปลงไปบ้าง แต่เมื่อเทียบกับสิ่งที่จะได้รับกลับมาแล้วนับว่าคุ้ม

พวกมันใช้อาวุธทำเองและสร้างกับดักจับสัตว์ใหญ่จากวัสดุจำพวกเหล็ก พอร์ราล์ฟที่คูดุ่ยโกลๆ ได้เห็นโครงสร้างของมัน ก็รู้สึกว่่าบริเวณที่มีรอยเท้าของสัตว์อสูรอยู่เป็นตำแหน่งที่อันตรายที่สุด เพราะกับดักมักวางบริเวณที่มีสัตว์อสูรเดินผ่านบ่อยที่สุด หลังจากตรวจสอบจนพบเส้นทางที่คาดว่าน่าจะปลอดภัย เขาก็บอกให้ไซเรนเตรียมตัว

เสียงคนครึกครื้นพร้อมกับเสียงขับร้องบทเพลงอันแสนไพเราะ เมื่อคนแคระพวกนั้นได้ยินก็ตกอยู่ในภวังค์ หยุคกิจกรรมที่ทำอยู่ทันที พวก ราล์ฟเดินออกมาจากที่ซ่อนตัว ฝ่าพวกคนแคระไปอย่างง่ายดายแน่นอน ว่าราล์ฟไม่ยอมให้เจือกสาวหยุคร้องเพลงในตอนนี้ เขาให้เธอร้องต่อไปเรื่อยๆ จนเวลาผ่านไปเกือบห้านาทีจึงหยุด แล้วนักบวชแมวมเหิมยาก็หันไปคูเพื่อยืนยันสิ่งที่ตนเองคิดไว้

นี่ถือเป็นการทดสอบความสามารถที่เรียกว่าเป็นพรสวรรค์เฉพาะของไซเรน ราล์ฟเคยอ่านข้อมูลเกี่ยวกับเผ่าเจือกในหอสมุดแห่งปราสาท จึงทราบคิว่าเจือกบางคนมีพรสวรรค์ในการขับร้องบทเพลง เป็นเสมือนความสามารถสายสนับสนุนที่หายากมาก เพียงแต่บทเพลงเหล่านั้นสะกดพวกสัตว์อสูรไม่ได้ นั่นหมายความว่าเสียงของไซเรนนั้นพิเศษกว่ามาก

"มีความสามารถในการสะกดอย่างที่คาดไว้จริงๆ ดังนั้นข้อเสียน่าจะอยู่ที่ช่วงกำลังสะกด นั่นคือช่วงนั้นห้ามโจมตีผู้ถูกสะกดเด็ดขาดสินะ"

"เราไม่คิดเลยนะว่าเจ้าจะให้เราใช้ความสามารถของตัวเองแบบนี้" ไซเรนไม่พอใจสักเท่าไร ความสามารถของเธอได้รับการยอมรับในเผ่าพันธุ์

เจือกว่าเป็นพลังที่อันตรายมาก เพราะบทเพลงของเธอสามารถสยบได้
กระทั่งจ้าวทะเลที่กำลังคลั่ง

"คิดว่าฉันจะสนใจหรือไง"

ราล์ฟเริ่มคลายความกังวลเรื่องสัตว์อสูร แต่สิ่งที่ยังต้องระวังก็คือ
จำนวน เพราะเขาไม่มั่นใจว่าความสามารถในการสะกดนี้มีเงื่อนไขเรื่อง
จำนวนหรือระยะทางหรือไม่ ดังนั้นตราบไคที่สัตว์อสูรเบื้องหน้ามีเพียง
ไม่กี่ตัว เขาก็จะใช้ความสามารถของไซเรนเพื่อเดินผ่านไป เพราะทำให้
ไม่ต้องเสียเวลาในการต่อสู้

ร้านน้องเหมียวสีขาวยังคงวุ่นวายเหมือนทุกวัน น้ำยาที่วางขาย
ส่วนใหญ่จะถูกเหมาจนหมดภายในระยะเวลาเพียงไม่กี่ชั่วโมงหลังวางขาย
สโนว์และมิรันด้าก็ยังทำหน้าที่ของตัวเองได้ดี โดยหน้าที่ตรวจสอบและ
ปลดผนึกอาวุธที่หน้าร้านจะเป็นของสโนว์ ส่วนหน้าที่ปรุงยาที่กินเวลา
นานๆ จะเป็นของมิรันด้า

อารินกำลังเรียนรู้เรื่องการตลาดจากนิมปี เพราะนอกจากนิมปีจะ
มีอายุมากกว่าแล้ว ครอบครัวเธอยังประกอบธุรกิจ หลายครั้งที่เด็กหญิง
ทำสิ่งที่ตัวเองคิดว่าดีที่สุด แต่ในความเป็นจริงกลับเป็นสิ่งต้องห้าม ก็ได้
นิมปีนี้แหละช่วยสอน

สำหรับนิมปี เธอคิดว่าน่าแปลกมากที่เด็กหญิงซึ่งเชี่ยวชาญศาสตร์
ต่างๆ ในเกมนี้มีความรู้รอบตัวจำกัด ยิ่งคนเป็นพี่ชายยิ่งแล้วใหญ่ ขอเพียง
น้องสาวอยากทำ ไม่ว่าอะไรก็จะสนับสนุนเต็มที่โดยไม่คำนึงถึงผลที่จะตาม
มาเลย

"ตอนนี้พี่คิดว่าน้องอารินควรเก็บน้ำยาพวกนี้ไว้ก่อนนะคะ รอให้
ราล์ฟกลับมาบอกราคาขั้นต่ำก่อน แล้วค่อยวางขายน่าจะดีกว่า" นิมปีพูด
พร้อมกับมองลงน้ำยาชนิดใหม่ที่อารินปรุงขึ้น หลังจากทราบคุณสมบัติของ
มัน เธอก็ถึงกับพูดไม่ออก ไม่คิดเลยว่าเด็กหญิงคนนี้จะผลิตน้ำยาร้ายกาจ
แบบนี้ขึ้นมาได้จำนวนมาก

"ได้ค่ะ" อารินรับคำ เธอถูกสอนให้เชื่อฟังคนอายุมากกว่าจึงนับถือ
นิมปีในฐานะพี่สาว "ว่าแต่พี่ชายกลับมาช้าจังเลย"

"พี่ชายของน้องอารินต้องไปทำภารกิจเพื่อลบชื่อแดงออกนี่คะ คง

ได้ภารกิจที่ยากกว่าดู"

สืบเนื่องจากเหตุการณ์ที่อาคมมีเรื่องกับกิลด์ฟ้าคราม และต้องปะทะกับเคียวมทูต พาเลต้า ซึ่งต้องบอกว่าการเล่นต่อสู้เพียงไม่กี่ชั่วโมงนี้ทำให้เมืองเสียหายไม่น้อย หากไม่คิดว่าพาเลต้าได้ซื้อแฉงจากการทำลายเมือง เหตุการณ์อาจบานปลายมากกว่านี้ และนั่นก็ทำให้พาเลต้าเป็นเพลเยอร์ที่อาคมยอมรับว่าแข็งแกร่งมาก สโตร์การต่อสู้ก็มีรูปแบบคล้ายกัน เพราะทั้งคู่ใช้พลัง เทคนิค และการพลิกแพลง ทำให้ไม่สามารถตัดสินผลแพ้ชนะได้ในวันนี้

อารินฟังแล้วก็ไม่เข้าใจว่า 'ซื้อแฉง' หมายถึงอะไร อาจเป็นเพราะอาคมไม่ต้องการให้เธอสนใจเรื่องนี้จึงไม่ได้อธิบาย เด็กหญิงนั่งทำแบบฝึกหัดวิชาต่างๆ ในหนังสือที่ซื้อมาราคาหลายเหรียญทองต่อเพื่อทบทวนบทเรียน ซึ่งระบบเกมนี้อาคมสนับสนุนมาก ถึงกับหาเงินได้ก็เอาไปเหมาหนังสือเรียนและแบบฝึกหัดวิชาต่างๆ มาให้อารินทำ หลายครั้งที่อารินขอให้นิมปีช่วยอธิบาย แต่น่าเสียดายที่นิมปีมีความรู้จำกัด บางเรื่องเธอเองก็ไม่รู้ หรือรู้แต่ไม่สามารถอธิบายหลักการให้เข้าใจได้

ระหว่างนั้น พวกเธอก็ได้ยินเสียงโหวกเหวกโวยวายดังมาจากชั้นล่าง ฟังแล้วน่าจะเป็นพวกที่มาก่อวุ่น ซึ่งพักหลังมานี้ ช่วงที่อาคมไม่อยู่จะมีลูกค้าประเภทนี้มาบ่อยมาก

"ร้านนี้ดีแท้ให้ NPC ออกหน้าหรือไง เจ้าของร้านมัวไปมุดหัวอยู่ที่ไหน!" เพลเยอร์ชายท่าทางอารมณ์ร้อนตะโกนขึ้นหน้าร้าน เพราะร้านนี้จ่ายภาษีให้ทางระบบ จึงได้รับการคุ้มครองเรื่องค่าเสียหาย ทำให้คนอื่นทำอะไรไม่ได้นั่นเอง

"ขออภัยค่ะ เนื่องจากมาสเตอร์คิดภารกิจจึงไม่สามารถมาพบคุณได้" มิรันคำตอบด้วยกิริยาเรียบร้อย ไม่ได้แสดงอาการไม่พอใจ

"เปิดร้านน้ำยา แต่ไม่มีน้ำยาขายให้ จะเปิดทำไม"

"ขออภัยด้วยค่ะ น้ำยาของร้านน้องเหมียวสี่ขาว่างขายในจำนวนจำกัด หากท่านต้องการสินค้าของทางเรา กรุณามาใหม่ในวันรุ่งขึ้นค่ะ" มิรันคำยังตอบคำถามด้วยความนิ่ง พร้อมโค้งศีรษะให้แสดงการขอโทษอย่างซื่อสัตย์

"ถ้าไอ้เจ้าของร้านไม่ยอมออกมาคุยกับฉัน รับรองได้เลยว่าฉันจะ

ก่อนนไม่ให้มีใครมาที่ร้านนี้อีกเลย พังคำของฉันให้สิ ใครก็ตามที่เข้ามาใช้บริการร้านนี้ ได้เป็นศัตรูกับกิลด์ 'ราชสีห์สงคราม' แน่!" ชายคนนั้นประกาศ

ทันทีที่ประกาศตัว กลุ่มคนท่าทางไม่น่าไว้ใจก็มานั่งรวมกันบริเวณหน้าร้าน และใช้วิธีจ้องหน้าคนที่เข้าไปใช้บริการร้านน้องเหมียวสีขา พวกที่มีเลเวลสูงกว่าหน่อยก็ยอมเปิดเผยข้อมูลของตัวเองให้พวกที่ใช้ทักษะตรวจสอบข้อมูลเป็นการข่มขู่ซ้ำ ด้วยไม่สามารถทำอะไรร้านได้โดยตรง

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้บรรดากิลด์ที่ต้องการติดต่อทำธุรกิจกับร้านน้องเหมียวสีขาคอยอยู่ห่างๆ ไม่ใช่ว่าพวกเขาหวาดกลัวกิลด์ราชสีห์สงคราม เพียงแต่ต้องการรู้ว่าทางร้านน้องเหมียวสีขาจะมีปฏิกิริยาอย่างไรต่อเหตุการณ์ในครั้งนี้ เพื่อประเมินดูว่าจะต้องใช้วิธีไหนในการเจรจาแน่นอนว่ามีบางพวกคิดจะมาช่วยปกป้องร้านน้องเหมียวสีขาเพื่อสร้างบุญคุณ

"ข้างล่างเสียงคังจังเลยนะคะ" เด็กหญิงเงยหน้าจากหนังสือแบบฝึกหัด แต่ไม่รู้ว่ามีเรื่องอะไรกัน เพราะเธออยู่บนชั้นสองจึงได้ยินเสียงภายนอกเบามาก

นิมปีพยายามเสี้นูฟงจนพอจะจับใจความได้ว่า มีคนไม่พอใจร้านน้องเหมียวสีขาและคิดจะก่อวณธุรกิจ ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบ่อยมากในช่วงนี้

"เคียวพี่จะออกไปดูให้นะคะ"

"คะ" เด็กหญิงรับคำ "อารินจะลงไปเล่นกับพวกนักกีในสวนนะคะ"

"ทำการบ้านเสร็จแล้วหรือคะ"

"เสร็จแล้วคะ อารินรอพี่ชายกลับมา วันนี้พี่ชายบอกว่าจะพาอารินไปฝึกใช้เวทมนตร์คะ"

นิมปีได้ยินแล้วก็อดใจหายวบไม่ได้ ก่อนหน้านั้นพวกเธอเคยไปเก็บเลเวลกันที่ดันเจี้ยนใกล้ๆ ตอนนั้นอารินใช้เวทมนตร์ เพราะพี่ชายอยากให้ฝึกใช้จนคล่อง ผลลัพธ์คือ ทำให้สัตว์อสูรกับเพลเยอร์หนีตายกันจ้าละหวั่น เพราะอารินเล่นสร้างลูกไฟขนาดยักษ์ตามความเคยชิน

"หวังว่าคงไม่ไปฝึกที่ดันเจี้ยนนะคะ"

"ทำไมหรือคะ" อารินถามซื่อๆ

"เปล่าค่ะ พื่อออกไปดูข้างนอกก่อนนะคะ ในตู้ที่ห้องครัวมีข้าวกล่องอยู่ หยิบมาทานได้เลย" หญิงสาวเปลี่ยนเรื่องคุยทันที เพราะไม่อยากให้เด็กหญิงรู้สึกผิดที่ก่อเรื่องวุ่นวาย หากู้ไม่ว่าอารินไม่เคยรู้เลยว่าเวทมนตร์ที่เธอใช้สร้างความเดือดร้อนให้ใครบ้าง เพราะคนเป็นที่ขายสนใจแค่ความปลอดภัยของน้องสาว ไม่สนใจเรื่องนี้ ในขณะที่รัลฟสนใจผลลัพธ์เท่านั้น

ทันทีที่นิมปีเดินลงมา มิรันคำก็รายงานสถานการณ์คร่าวๆ สาเหตุที่ผู้ชายคนนั้นไม่พอใจก็คือ คนเองมาไม่ทันซื้อน้ำยาจึงพยายามร้องขอให้เพิ่มจำนวนสินค้าที่วางจำหน่าย แต่ร้านนี้กลับไม่ยอมปรับ ทำให้ไม่พอใจจนหาทางปืบทางอ้อม นิมปีรู้ว่านี่เป็นวิธีดำเนินธุรกิจของร้านน้องเหมียวสีขา ไม่สามารถทำอย่างที่คุณคนนั้นต้องการได้

"จะให้ดำเนินการอย่างไรต่อคะ" มิรันคำถามความเห็น แม้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นส่งผลกระทบต่อร้านที่ทำงานอยู่ แต่เธอก็ไม่มีสิทธิ์ไปก้าวก่าย เนื่องจากคนพวกนั้นไม่ได้ทำผิดกฎ

นิมปีคิดอยู่พักหนึ่ง ปกติแล้วอาคมมีหน้าที่จัดการคนที่มาก่อวณร้านของอาริน แต่เขาต้องออกไปทำภารกิจลับซื้อแคงซึ่งคงต้องใช้เวลาไม่น้อย และขอให้แจ้ง GM สุกท้ายพวกก่อวณก็คงลดยนวล เพราะไม่ได้สร้างความเสียหายให้ร้านโดยตรง แดมมันอาจทำให้ภาพลักษณ์ของร้านน้องเหมียวสีขาตกต่ำลงได้ สุกท้ายจึงเหลือเพียงวิธีเจรจาเท่านั้น ซึ่งนิมปีเห็นว่าเป็นวิธีที่ดีที่สุดแล้ว

ก๊ากสาวเดินออกจากร้านน้องเหมียวสีขา ตรงไปยังกลุ่มเพลเยอร์กิลด์ราชสีห์สงครามที่กำลังข่มขู่เพลเยอร์คนอื่นๆ เมื่อพวกนั้นเห็นคนเดินมาจากร้าน ไม่ใช่เด็กที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะซึ่งไม่น่าจะบริหารร้านแบบนี้ได้ ก็พากันคาดว่าเป็นเจ้าของ

"เธอเป็นเจ้าของร้านสินะ"

"เอ่อ...คะ" นิมปีอีกอัก ไม่รู้ว่าควรตอบอย่างไรดี แดมเธอค่อนข้างมีปัญหาในการพูดคุยกับผู้ชายด้วย "จะ...ขอโทษนะคะ แต่ถ้าจะกรุณารบกวนอย่าสร้างความวุ่นวายให้ร้านน้องเหมียวสีขาได้ไหมคะ"

พวกก่อวณใช้ทักษะตรวจสอบนิมปีที่การแสดงออกทำให้เธอดูไม่น่ากลัว แต่ไม่สามารถตรวจสอบได้ จึงเดิมเงินจนได้ทราบว่ามีอาชีพจริงเป็นนักปฐุษา เพียงแต่ตรวจสอบเผ่าพันธุ์ไม่ได้ซึ่งแปลกมาก ก็แน่ใจ

ว่าเธอเป็นเจ้าของร้าน ส่วนนิมปีสังเกตสายตาของสมาชิกกิลด์ราชสีห์สงคราม ก็พอจะรู้แล้วว่าพวกนี้คงต้องการยืนยันว่าเธอเป็นเจ้าของร้าน และคงหาทางทำอะไรสักอย่างซึ่งเธอไม่อาจทราบได้

"วุ่นวาย พวกเราแค่มายืนจ้องคนอยู่ตรงนี้ มันวุ่นวายตรงไหน" ชายคนหนึ่งคอยด้วยท่าทางกวนๆ หัวใจจะยั่วโทสะหญิงสาว แต่น่าเสียดายที่นิมปีถูกสอนเรื่องมารยาทมาเป็นอย่างดี ทำให้ควบคุมอารมณ์ของตัวเองได้ แม้จะคืนกล้าวเมื่อต้องพูดคุยกับผู้ชาย

"คะ...แต่พวกคุณบอกนี่คะ...วะ...ว่าจะเล่นงานคะ...คนที่ จะเข้าร้านน้องเหมียวสีขา ฉะ...ฉันเห็นว่ามันเป็นการคุกคามอย่างหนึ่งที่ส่งผลต่อทรัพย์สินของเพลเยอร์คะ"

"จันเออก็แจ้ง GM สิ ถ้าพวกเราผิดจริงละก็นะ" หนึ่งในพวกนั้นพูด แล้วพากันหัวเราะขกใหญ่ เห็นได้ชัดว่าต้องการก่อวณการคำขาย

"ละ...แล้วพวกคุณ...คะ...ต้องการอะไรคะ"

"พูดง่ายขึ้นหน่อย ขายนํ้ายาร้านเออให้พวกฉันในราคาพิเศษ แล้วกิลด์ราชสีห์สงครามจะคอยคุ้มครองให้เอง เห็นแบบนี้ กิลด์พวกเราแข็งแกร่งอย่าบอกใคร ถ้าได้นํ้ายาจากร้านเอามาช่วยสนับสนุน พวกเราก็จะยิ่งล่าบอสได้ง่ายขึ้น"

"ทะเล...ทางเราทำแบบนั้นไม่ได้...วะ...หรือกนะคะ...มะ...มันผิดนโยบายของร้าน" นิมปีบอก

"ฉันได้นํ้ายา เธอก็ได้เงิน ผิดตรงไหน ฉันว่าถ้าเธอขายให้พวกเราเป็นกรณีพิเศษ เรื่องมันก็จบ"

"แต่ถ้ามีคนทราบและใช้วิธีการเดียวกันละคะ"

"เออก็ปฏิเสธไปสิ เรื่องง่ายๆ" ชายอีกคนเสนอวิธีแก้ที่แสนจะเห็นแก่ตัว

นิมปีฟังคำตอบแล้วก็เห็นว่าอยากจะเจรจา หากเธอยอมขายนํ้ายาให้คนพวกนี้ ไม่แนในอนาคตอาจต้องเผชิญกับคนอื่นที่ใช้วิธีรวมหัวมากดดันอีก และเธออาจไม่มีทางเลือกนอกจากใช้วิธีสุดท้ายที่เธอไม่ค่อยชอบ

"วะ...เรื่องนั้นทางร้านไม่สามารถทำให้ได้คะ จะ...ขอโทษด้วยนะคะ" พูดยจนนิมปีก็พยายามเดินกลับไปร้าน แต่ถูกพวกนั้นขวางไว้

ชายคนหนึ่งคว้าแขนของนิมปีได้ก็ออกแรงบีบหัวใจจะให้หญิงสาวที่

ทราบว่าเป็นสายปราณเจ็บ ทันใดนั้นเสียงร้องก็ดังขึ้น แต่ไม่ได้มาจากหญิงสาว ชายคนนั้นพบว่ามือของตนเปลี่ยนเป็นสีม่วงคล้ำ พลังชีวิตก็ลดลงเรื่อยๆ ส่วนแขนของนิมปีตอนนี้ปรากฏรอยปริแตก เผยให้เห็นส่วนนํ้าเกลียวที่เป็นผลจากเผ่าพันธุ์ของเธอ

สมาชิกกิลด์ราชสีห์สงครามถึงกับถอยไปตั้งหลัก เพราะคิดว่าผู้หญิงคนนี้ใช้พิษเล่นงานพรรคพวก ชายคนที่ติดพิชริบิใช้ยาราคาแพงรักษายจนมือหายเป็นปกติ แต่กลับคิดสถานะไม่สามารถฟื้นฟูค่าพลังชีวิตได้

"ระวังให้ดี ยัยผู้หญิงคนนี้เล่นสายปราณพิษ"

"วิชานอกรีตนี้หว่า ยัยชีโกงเอ๊ย!"

"จัดการเลยดีกว่า"

นิมปีเห็นสถานการณ์เปลี่ยนเป็นรุนแรงขึ้นก็ตกใจมาก เธอไม่ได้ตั้งใจให้เป็นแบบนี้เลย จริงอยู่ที่ปกติเผ่าอันเคคจะมีรูปร่างอัปลักษณ์ แต่เพราะทักษะเผ่าพันธุ์พิเศษที่เธอได้รับมาคือ เคลือบผิว จึงทำให้มีรูปลักษณ์เหมือนคนปกติ ไม่แสดงเผ่าพันธุ์แม้จะถูกตรวจสอบ เพียงแต่จะใช้ทักษะของเผ่าพันธุ์ในขณะที่อยู่ในรูปลักษณ์นั้นไม่ได้ ด้วยผิวหนังที่เคลือบนั้นเปราะบางมาก หากถูกพลังปราณ เวทมนตร์ หรือพลังจิตจะปริแตกได้

และในตอนนี้เอง ทุกคนก็ได้เห็นสภาพอันแสนอัปลักษณ์ของหญิงสาว พวกเขาพากันตื่นตกใจ ส่วนนิมปีอายุที่ต้องแสดงรูปลักษณ์ที่แท้จริงจนยกมือขึ้นมาปิดหน้า เพียงแต่ที่ทุกคนตกใจไม่ใช่เพราะได้เห็นร่างที่แท้จริง ทว่าตกใจกับเผ่าพันธุ์ลับที่ยังไม่มีใครเคลียร์เงื่อนไขการได้เผ่าพันธุ์นี้ต่างหาก

"เผ่าอันเคค...ยัยผู้หญิงคนนี้ได้เผ่าพันธุ์ลับนั้นหรือ!"

เรื่องนี้กลายเป็นที่ฮือฮาทันที เฟลเซอร์ที่อยู่บริเวณนั้นต่างรีบบอกข่าวนี้ในช่องสื่อสาร จากการเคลียร์ภารกิจสอบถามทำให้พวกเฟลเซอร์ทราบว่า อันเคคเป็นหนึ่งในเผ่าพันธุ์อวิวัน ลอสต์ที่ช่วยเพิ่มพลังปราณได้หลายเท่า ร่างกายแทบไร้จุดอ่อน แต่ต้องแลกกับความอัปลักษณ์ตลอดไป ถึงกระนั้นทุกคนกลับไม่สนใจ ความอัปลักษณ์ในเกมนี้ไม่ได้ทำให้ชีวิตของใครเปลี่ยนไป ขึ้นอยู่กับนิสัยมากกว่า

ตอนนี้นิมปีรู้สึกของตัวเองกำลังตกที่นั่งลำบาก การที่เผ่าพันธุ์ของเธอถูกเปิดเผยกลายเป็นเรื่องยืนยันว่าสามารถเปลี่ยนเป็นเผ่าอันเคคได้

และอีกไม่นานเธอจะต้องเจอสถานการณ์ที่เลี่ยงการต่อสู้ไม่ได้อีกแล้ว

"จะ...ขอโทษค่ะ" นิมปีพูดคำติดปาก พร้อมกับใช้ฝ่ามือสัมผัสสอกของเพลเยอร์ชายที่อยู่ใกล้ที่สุด ทำให้ชายคนนั้นร้องลั่น ใช้ดาบฟันแขนของเธอทันที แต่ถูกสาวเผ่าอันเคดชักมือกลับได้ทันจึงไม่ได้รับบาดเจ็บ

"เคียวลี เผ่าอันเคดไม่มีพิษนี่ เป็นไปได้ยังไง!"

ความสงสัยทำให้เกิดความระแวง พวกเขาต่างทราบดีว่าเผ่าอันเคดมีความสามารถทนทานพิษสูงมาก นับว่าป้องกันพิษได้ จึงไม่น่าจะใช้วิชาแพร่พิษได้ นิมปีเองก็ทราบจุก่อนนี้ดี แต่ที่เธอเลือกเล่นสายปราณพิษก็เพราะเป็นสายที่เก็บเลเวลง่าย ชัดฝ่ามือไม่กี่ทีก็สามารถสร้างความเสียหายรุนแรง ไม่ต้องกลัวสัตว์อสูรมีพิษ หรือการโจมตีด้วยพิษของเพลเยอร์ แต่ไม่สามารถรวยจากการทำอาชีพหรือหาไอเทม อาชีพทุกที่เลือกก็แค่ต้องการทำอาหารพิษไว้เพิ่มเลเวลของทักษะ อาชีพปรุงยาก็มีไว้เพื่อผลิทยาพิษออกมาวางจำหน่ายให้พวกสายลอบสังหาร

เรียกว่าเธอปล่อยให้ตัวเองมาตลอด แม้มันจะเป็นวิธีที่ทุกคนลงความเห็นว่าย่ำแย่ที่สุดก็ตาม

"อ้าก!!!"

เสียงร้องของสมาชิกกิลด์ราซซีห์สงครามคนหนึ่งดังขึ้น เรียกความสนใจจากทุกคน พวกเขาหันกลับไปมองก็พบสิ่งอันครายที่สุดในตอนนี้ ดูเหมือนพวกเขาจะคำนวณเวลาผิด ตอนนี้ชายหนุ่มผมสีเงินเผ่าหมาป่าในชุดสีดำยืนจ้องด้วยแวตาแข็งกร้าว รังสีอำมหิตที่ทุกคนสัมผัสได้ทำให้รู้สึกไร้เรี่ยวแรง ร่างกายถึงกับสั่นเต็ม

"บ้าน่า มันน่าจะกลับมาอีกสามชั่วโมงนี่นา!" ชายคนหนึ่งกล่าวเสียงลั่น พวกเขาสืบทราบมาว่าอาคมต้องไปทำภารกิจเพื่อลบชื่อแดง ด้วยการลงคันเจี้ยนไปเอาของจากบอสที่อยู่ชั้นลึกที่สุด แม้อบสตัวนั้นจะอยู่ยุคเลาสทหาร แต่ก็ถือว่าเก่งมากอยู่ดี ไม่น่าจะจัดการได้ในระยะเวลาแค่ห้าชั่วโมง

"กล่า่มากที่มาก่อนร้านของน้องสาวฉัน คราวนี้มาจากกิลด์ไหนอีกล่ะ ฉันจะตามไปถล่มมันถึงที่เลย"

33

เดกไดเบนจิน



ชื่อเสียงของอาคมเป็นที่น่าหวาดกลัวสำหรับกิลด์ขนาดเล็กและขนาดกลาง แต่สำหรับกิลด์ขนาดใหญ่เลือกจะมองว่าเป็นบุคคลที่ไม่สมควรยุ่งเกี่ยวกับมากกว่า นั่นเป็นหนึ่งในเหตุผลที่กิลด์ราชสีห์สงครามพยายามอย่างมากที่จะเลี้ยงชายคนนี้ เพียงแต่พวกเขาประเมินอาการซิสคอนของสคริตเมจิกผิดไป

ยิ่งอาคมมีเลเวลเพิ่มมากเท่าไร ทักษะรังสีอำมหิตก็ดูเหมือนจะพัฒนาขึ้นมากเท่านั้น ยิ่งเขามีความสามารถของเผ่าพันธุ์ซิลเวอร์วูล์ฟที่เป็นประเภตนักล่าด้วยแล้ว ก็ยิ่งทำให้มันรุนแรงขึ้น

"ทุกคนระวังตัวไว้ให้ดี!" ชายคนหนึ่งร้องเตือนหลังจากตั้งสติได้

แต่ช้าเกินไป อาคมพุ่งเข้ามาหาพร้อมกับคาบฏคามาซา คลื่นสีคำที่อาบใบคาบสร้างความเสียหายเหี้ยมโหดขึ้น ถึงจะยังไม่ตายทันที แต่เพลเยอร์กิลด์ราชสีห์สงครามก็เจ็บหนัก และคิดสถานะแปลกๆ กว่าอาคมไม่หยุดให้อีกฝ่ายมีเวลาปรึกษากัน เขาชักไฟออกไปปิ้งย่างของคนพวกนั้นหลายคนใช้คาบปักไฟได้ ทว่าพวกมันกลับแตกออกกลายเป็นกลีบดอกไม้

ทางแยกสี่วิถี

ชายคนหนึ่งโชคร้ายถูกรังการโจมตี ส่วนคนอื่นๆ เหยี่ยงคาบสวนเพื่อสร้างบาดแผลให้อาคม แม้การโจมตีนี้จะใช้ลมปราณที่สูงกว่าชั้นพื้นฐานเล็กน้อย แต่น่าเสียดายที่อาคมทะลวงจุดชีพจรได้ทำจุด ทำให้พลังปราณได้ล้นไหลขึ้นหลายเท่า เมื่อโคจรลมปราณให้สัมพันธ์กับการโจมตี พลังโจมตีก็จะเพิ่มขึ้น ทุกการเคลื่อนไหวเปลี่ยนไป ทั้งรวดเร็วขึ้น คล่องแคล่วขึ้น และคุ้นชิน จึงรับมือได้สบายๆ

ตลอดระยะเวลาหลายวันที่ผ่านมา อาคมไม่เพียงแต่เก็บเลเวลอย่างหนัก เขายังฝึกฝนทักษะทั้งหมด และทำความเข้าใจพวกมัน อาศัยคู่มือคำแนะนำวิธีฝึกสายปราณและสายจิตที่รอล์ฟทำให้จนแข็งแกร่งขึ้นในระยะเวลายันรวดเร็ว จึงไม่แปลกที่พวกกิลด์ราชสีห์สงครามจะพ่ายแพ้ให้อาคมต่อให้พวกนี้ฝึกฝนพลังปราณให้เพิ่มขึ้น และอาศัยเลเวลของทักษะที่เป็นตัวแบ่งแยกความแข็งแกร่ง ก็เทียบไม่ได้กับคนที่เข้าใจลักษณะลมปราณและใช้มันได้คล่องแคล่ว

ตัวอาคมเลอะคราบเลือด หลังจากฆ่าพวกก่อวินาศกรรม ระบบก็แจ้งเตือนว่าเขาเป็นฆาตกรอีกครั้ง ทั้งที่อุทิศสำหรับเคลียร์ภารกิจซื้อแดงเสร็จเมื่อไม่กี่นาทีก่อนแท้ๆ

"อารินละ" อาคมถาม

"นะ...น้องอารินยะ...อยู่ที่สวนหลังร้านค่ะ" นิมปีตอบ

"ว่าแต่ไอ้พวกนี้มาทำอะไรที่หน้าร้านน้องสาวฉันละ" อาคมถามจริงๆ แล้วเขาเองก็ไม่ว่าคนพวกนี้มาทำอะไรที่นี่ แต่พอเห็นว่านิมปีกำลังมีปัญหา เลยคิดว่าต้องมาหาเรื่องร้านของอารินแน่ๆ

"ก่อวินาศกรรม" นิมปีตอบตรงๆ ถ้าเธอพูดโกหกแล้วอาคมรู้ความจริง ย่อมไม่ผิดแน่ แต่ทันทีที่ตอบ เธอก็ต้องสะดุ้งโหยง เพราะตอนนี้อาคมทำหน้าน่ากลัวมาก แล้วหันหลังเดินกลับไป

"จะไปไหนหะคะ"

"ไปฆ่าพวกมันต่อให้หมดกิลด์" ชายหนุ่มตอบ

"คะ...แต่สัญญากับน้องอารินเอาไว้ไม่ใช่หะคะ" นิมปีบอก รอล์ฟแนะนำเธอว่า หากอาคมกำลังจะก่อเรื่องใหญ่ให้พูดถึงอาริน เพราะสามารถเปลี่ยนใจอาคมได้เสมอ

อาคมชะงักเท่า เขานึกขึ้นได้ว่าวันนี้จะพาน้องสาวออกไปเที่ยวเล่น

ข้างนอกและฝึกเวทมนตร์ จึงเปลี่ยนใจไม่ไปถล่มกิลด์ราชสีห์สงคราม แต่
ยังสัญญากับตัวเองไว้ว่า หากพวกมันยังไม่ยอมหยุดรังควานร้านของอาริน
ละก็ เขาจะไปถล่มกิลด์

หลังจากเข้าไปในร้าน ชายหนุ่มก็ตรงไปที่สวนหลังบ้าน และพบ
อารินกำลังเล่นฟุตบอลกับพวกสัตว์เลื้อย จังหวะที่อาคมโผล่หน้าออกไปค้น
เป็นจังหวะเดียวกันกับที่เจ้านกก็ครองลูกฟุตบอลอยู่ มันจึงกระโดดเตะลูก
ฟุตบอลอัดหน้านักมายากลหนุ่มที่เปิดช่องว่างเหมือนทุกครั้งที่เจออารินเดิมๆ

"ก็ๆ"

"เจ๊ยกๆ"

"แกวักๆ"

สามสัตว์เลื้อยอสูรที่อยู่หลังร้านส่งเสียงร้องราวกับกำลังเยาะเย้ย
ชายหนุ่ม พวกมันไม่กลัวสายตาคู่ๆ นั่นด้วยซ้ำ เพราะรู้ว่าอารินจะปกป้อง
พวกมัน

แต่ครั้งนี้อาคมเหลือทนแล้ว

"ไอ้นกก็ ไอ้หงอคง ไอ้บาร์ก็ พวกแกอยากตายมากใช่ไหม!" อาคม
ตีลูกบอลขึ้นมาเคาะอยู่สองสามครั้ง แล้วเตะอัคไฟเจ้านกก็ตัวสั่น แต่
ทุกตัวพากันหลบ ลูกบอลจึงลอยไปกระแทกรั่ว ก่อนจะเด็นกลับมาอัดหน้า
อาคมอีกครั้ง เรียกเสียงหัวเราะจากพวกมันได้เป็นอย่างดี

อารินที่วาดรูปเสร็จเห็นว่าพี่ชายตนเองกลับมาแล้วก็ร้องขึ้น

"พี่ชายกลับมาแล้วเหอคะ"

"กลับมาแล้วจะ พี่ชายมีของขวัญให้น้องด้วยนะ" ว่าแล้วอาคมก็
ขยี้มมือตัวเองเพื่อเล่นมายากล

ปู้ง!!

นกพิราบสีขาวสองตัวบินออกมาเกาะไหล่เด็กหญิง ที่ขาของพวก
มันมีโบเจ็ตสีผูกติดไว้

"เรนโบว์ริบบอน ไอเทมประเภทเครื่องประดับ คลาส B เพิ่มค่า
พลังจิต 800 หน่วย [ไม่สามารถปลดผนึกได้]" อารินอ่านคุณสมบัติของ
ไอเทมตามความเคยชิน

เรนโบว์ริบบอน ถ้านำไปขายจะได้ราคาดีมาก ปัจจุบันไอเทมที่เพิ่ม
เกค่าพลังไม่ว่าจะเป็น HP MP พลังปราณ พลังจิต หรือพลังเวทมนตร์

ล้วนมีคนรับซื้อจำนวนไม่น้อย ความต้องการในตลาดก็สูงมากด้วย

"ที่ว่ามันต้องเข้ากับอารินมากแน่ๆ มานี้ เคี้ยวพื้มัดผมให้หะ" อาคมลุกขึ้นยืนเพื่อเดินไปมัดผมให้น้องสาว แต่อารินกลับเลื่อนมือไปกดหน้าต่างระบบ แล้วกดสวมใส่ ทำให้ทรงผมของอารินเปลี่ยนไปจากเดิม จนอาคมได้แต่อ้าปากค้าง

"สักวันฉันจะต้องฆ่าไอ้คนที่ออกแบบระบบนี้ให้ได้!"

อาคมประกาศ แล้วชวนน้องสาวออกไปเที่ยวตามสัญญา แต่อารินเป็นห่วงร้าน แดมยังอยากพา NPC สองคนไปเที่ยวด้วย จึงสองจิตสองใจทำเอาอาคมกลุ่มใจคิดอะไรไม่ออก เพราะเขารู้ว่า NPC ที่ถูกจ้างออกนอกเมืองไม่ได้ จึงหันไปขอความเห็นจากนิมปีที่คุณ่าจะฉลาดที่สุดในตอนนี้

น่าเสียดายที่แม้แต่นิมปีก็ไม่ทราบวิธีเช่นกัน เพราะมันไม่มีเขียนไว้ในโค้ดบุ๊ก เธอจึงแนะนำให้ปรึกษาราล์ฟที่ดูจะชำนาญเรื่องการแฮกกฎของระบบ อาคมถึงกับคิดหนัก ถ้าเป็นไปได้ เขาก็ไม่อยากปรึกษาไอ้บ้าที่คิดว่าตัวเองวางแผนเก่งสักเท่าไร แต่ก็ไม่มีทางเลือก ถ้ายังตัดสินใจช้านั้นหมายความว่าเวลาที่ได้อยู่กับอารินก็จะยิ่งน้อยลง

หลังจากคิดต่อไปได้พักหนึ่ง ราล์ฟก็รับสาย รอบข้างมีเสียงการปะทะ ดูเหมือนเขาจะโทร. ไปผิดจังหวะ

"มีอะไรหรือ" ราล์ฟตอบกลับด้วยน้ำเสียงฟังดูไม่ทุกข์ร้อนใดๆ

"มีวิธีไหนบ้างที่จะพา NPC ออกไปนอกเมือง" อาคมถามห้วนๆ เพราะขนาดได้ยินเสียงยังรู้สึกหั่นไส้เลย

"อารินจะพาพวกนั้นออกไปข้างนอกสินะ แค่อปิดร้านก็พอแล้ว" คำตอบนี้ฟังดูเรียบง่ายมาก และเหมือนราล์ฟจะรู้ว่าต้องอธิบายให้ฟัง จึงพูดต่อ "ในสัญญาว่าจ้างระบุว่า NPC จะทำงานตลอดเวลาที่ร้านเปิด เพราะเป็น NPC ไม่ใช่คนจริงๆ จึงไม่จำเป็นต้องหยุดพัก สำหรับเราจ้างเป็นรายเดือน นั่นหมายความว่าขอเพียงเราปิดร้าน และใช้คำสั่งที่เป็นอำนาจพิเศษของเจ้าของร้านอย่างอาริน ก็สามารถพาออกนอกเมืองได้"

"เฮ้ย! มันง่ายขนาดนั้นเลยหรอ นึกว่าจะซับซ้อนกว่านี้ซะอีก"

"ใช่...แต่ข้อควรระวังก็คือ NPC ที่พาออกไปนอกเมืองจะไม่ได้รับการคุ้มครองความปลอดภัยจากระบบ ตายแล้วตายเลย เรียกห้องอะไรไม่ได้ ถ้าจะพาออกไปก็ต้องดูแลความปลอดภัยกันเอง เลยเป็นเหตุผลที่

ห้าม NPC ออกจากเมืองเค็ดขาด ไม่อย่างนั้นคงมีพวกบ้าจี้ใช้ลักษณะพิเศษของ NPC ไปช่วยล่าบอสหรือเก็บเลเวลแล้ว"

"เออๆ รู้แล้ว แค่นั้นละ สัญญาณไม่คิ่วะ"

"ในเกมไม่มีการใช้สัญญาณอยู่แล้ว นอกเสียจากว่าจะอยู่ในพื้นที่พิเศษทำให้คิดต่อไม่ได้" ราล์ฟพูดอย่างรู้ทัน แล้วปิดการสื่อสารไปคือๆ

อาคมยอมรับว่านิมปีพูดถูกทุกอย่าง ราล์ฟชำนาญเรื่องการแหกกฎของระบบจริงๆ มีอย่างไหน ทำให้นิมปีมีทั้งปราณพิษและเผ่าพันธุ์อันเคดได้ แถมได้เรียนทักษะแปลกๆ จนแทบไร้จุดอ่อน ไหนจะเรื่องของอารินที่อาซิฟไม่เอื้ออำนวยให้ใช้เวทมนตร์ ก็หาทางซิกแซ็กจนได้ นี่ยังไม่รวมการหลอกระบบเพื่อประโยชน์ของตัวเองนะ

เมื่อรู้วิธีที่ว่าแล้ว ร้านน้องเหมียวสี่ขาก็ปิดทำการหนึ่งวัน ผู้ไปเที่ยวควยในวันนี้มีเพียงอาคม อาริน สโนว์ มิรินค้ำ และพวกสัตว์เลี้ยงอสุร ส่วนนิมปีไปด้วยไม่ได้เนื่องจากต้องไปทำภารกิจที่เมืองอื่น พอจัดเตรียมอาหารและเครื่องคัมพร้อมสำหรับไปปิกนิกกันแล้ว พวกเขาก็ออกเดินทางกัน โดยอาศัยบาร์ก็ให้เดินทางไกลได้อย่างรวดเร็ว

"อารินอยากไปเที่ยวที่ไหนคะ" ผู้เป็นพี่ชายถาม

"ป่าสนสูง หงอคงอยากไปเจอเพื่อนคะ" เด็กหญิงตอบ

"ตามที่น้องต้องการเลยคะ เข้าใจแล้วนะบาร์ก็อย่าให้เสียทีที่ดินยกแก่ให้น้องสาวฉัน"

"แกวัก!!!"

บาร์ก็ขานรับ แม้การเปลี่ยนผู้ดูแลสัตว์เลี้ยงอสุรจะทำให้ค่าความซื่อสัตย์ของสัตว์เลี้ยงลดลง แต่บาร์ก็ชื่นชอบอารินมาก แทนที่ค่าความสัมพันธ์จะลดลงตามกฎของระบบ กลับกลายเป็นว่าเพิ่มขึ้นกว่าเดิม

ป่าสนสูงเปลี่ยนแปลงจากเดิมมาก โดยเฉพาะอันตรายที่มากขึ้น
หลายสิบเท่า สัตว์อสุรทั้งหมดในป่านี้ก็เปลี่ยนแปลง ตลอดเส้นทางอาคมสัมผัสถึงสัตว์อสุรได้หลายตัวมาก เพียงแต่พวกมันรู้ได้โดยสัญชาตญาณว่าทำอะไรไม่ได้ จึงไม่คุกคาม นั่นทำให้การเดินทางปลอดภัยมากขึ้น

สโนว์และมิรินค้ำเดินถือตะกร้าใส่ข้าวกล่องของพวกเธอตามหลังมาเงียบๆ อาจเป็นเพราะถูกออกแบบให้ทำงานประเภทบริการจึงมีสีหน้า

อัมแอ้มเสมอ ทำให้คูไม่เข้ากับสถานการณ์อย่างไรไม่รู้ สัตว์เลี้ยงทั้งสามตัวของอารินคูดีใจมาก โดยเฉพาะหองกงเอาแต่ปีนต้นไม้เล่นตามประสาลิง บาร์ก็ที่ตัวใหญ่มากบินขึ้นไปสำรวจเส้นทางจากมุมสูง ส่วนเจ้านักก็นั่น เดินนำหน้าลือๆ ราวกับว่ามันเป็นผู้นำในการเดินทางครั้งนี้

"พี่ชาย ที่นี้ใช่ป่าสนสูงแน่หรือคะ" อารินถาม เธอจำได้ว่าเส้นทางไม่ได้เป็นแบบนี้ นั่นถือเป็นข้อเสียใหญ่ของอารินที่มีความทรงจำชั่วเลี้ยววินาที

อาคมตอบไม่ถูก ป่าสนสูงเขาก็เพิ่งเคยมาเป็นครั้งแรก จึงเปิดระบบแผนที่เพื่อดูว่าตอนนี้อยู่ที่ไหน และระบบก็แจ้งว่าพวกเขาอยู่กันที่ป่าสนสูงจริงๆ

"ใช่แล้วคะอาริน แต่เกมมันเปลี่ยนแพตช์ใหม่ สภาพของป่าก็เลยเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย" อาคมตอบ

"แล้วแบบนี้อารินจะหาเพื่อนๆ ของหองกงกับคุณราชินีฝั่งเจอไหมคะ"

คนเป็นพี่ชายไม่กล้ารับปากว่าหลังจากเปลี่ยนแพตช์แล้วยังจะมีสัตว์อสูรเดิมๆ หลงเหลืออยู่หรือเปล่า ปัจจุบันสัตว์อสูรในเกมเปลี่ยนไปเยอะมาก อย่างมีสัตว์อสูรที่ใช้เวทมนตร์ได้ สไลม์ ก๊อบลิน ซอมบี้ ทั้งหมดที่กล่าวมานั้นเป็นสิ่งที่ไม่เคยมีให้เห็นอยู่ในตัวเกมก่อนหน้านี้ เขาจึงได้แต่หวังว่าจะมีสัตว์อสูรเก่าๆ หลงเหลืออยู่

พวกเขาเดินทางต่อไปเรื่อยๆ ก็พบรอยเท้าของมนุษย์จำนวนไม่ต่ำกว่าห้าสิบคนเดินย่ำจนต้นไม้ใบหญ้าเสียหาย แม้อาคมจะไม่ชำนาญเรื่องการแกะรอยในป่า แต่ก็ไม่โง่ถึงขนาดมองไม่ออก ดูจากรอยรองเท้าแล้วพบว่าเกิดจากรองเท้าเหล็กที่พวกอัศวินชอบใช้ สัญชาตญาณเตือนเขาว่า หากเดินตรงต่อไปต้องเจอปัญหาแน่ๆ จึงอยากหาทางเลี่ยงให้ได้

"น่าสงสัยจังเลย" เด็กหญิงเอ่ยขึ้น พร้อมกับใช้มือสัมผัสศอกไม้และพึมพำว่า "ในนามของผู้พิทักษ์แห่งสรรพชีวิต อาริน เราขอมอบสิทธิในการถือกำเนิดใหม่ให้แก่เจ้า จงแตกหน่อและผลิบานอย่างงดงามภายใต้สายตาของเรา ด้วยปาฏิหาริย์แห่งชีวิตที่เราได้มอบให้"

ทันทีที่อารินเป่าลมใส่ดอกไม้คอกนั้น พริบตานันดอกไม้ที่หักงอ ก็ตั้งขึ้นอย่างงดงาม พื้นที่เบื้องหน้าอารินเริ่มมีดอกไม้หลากสีแผ่ขยาย จน

ทำให้รอบตัวกลายเป็นทุ่งดอกไม้ เสียงระบบที่แจ้งเตือนทำเอาอาคมถึงกับตกใจ

เพลเยอร์ พบ บุปผาอสูร คลาส ทหาร เลเวล 1

ระบบแจ้งเตือนแบบนี้หลายครั้งจนนับไม่ถ้วน นับดูแล้วอาจจะมีสักรั้วอสูรมากกว่าหนึ่งพันตัวก็ได้ พวกมันดูแข็งแกร่งมาก และยิ่งแน่ใจเมื่ออาคมใช้ทักษะตรวจสอบข้อมูล

ข้อมูลสักรั้วอสูร			
ชื่อสักรั้วอสูร	บุปผาอสูร		
คลาส	ทหาร	เลเวล	1
สายพลัง	เวทมนตร์	สังกัดธาตุ	ไม้
HP	9,000/9,000	MP	250/250
รายละเอียด	สักรั้วอสูรที่สร้างโดยใช้ทักษะประเภทอัญเชิญ มีความแข็งแกร่งระดับต่ำ		

"อาริน น้องทำอะไรคะ" อาคมถาม เขาดูเป็นห่วงมากขึ้น เมื่อเห็นอารินทำสิ่งที่เพลเยอร์คนอื่นไม่สามารถทำได้

"ทักษะอาชีพอของอารินคะ พี่สาวเซเรย์สอนอารินเอง บอกว่าถ้าอารินเลเวลถึงแล้วมันจะปลดล็อกทักษะประจำอาชีพให้ อันนี้เป็นทักษะแรกที่อารินได้มา 'ลมหายใจแห่งสรรพชีวิต' ใช้MP ทั้งหมดสร้างสักรั้วอสูรอัญเชิญขึ้นมา" อารินตอบเสียงใส นี่เป็นครั้งแรกที่เธอได้ลองใช้ทักษะอาชีพ

แค่เห็นอาคมก็รู้แล้วว่าเป็นความสามารถที่โกงใช้เล่น

"นายหญิง!!!"

เสียงหลายร้อยหลายพันเสียงดังขึ้นสลับกัน เด็กหญิงมองซ้ายมองขวาหาว่าใครเรียก แต่ก็ไม่มีพบใครสักคน

"นายหญิงทางนี้เจ้าคะ ดอกไม้ที่นายหญิงช่วยเอาไว้เองเจ้าคะ"

เสียงนั้นดังอีกครั้งหนึ่ง อารินมองพวกดอกไม้ ก็เห็นว่าพวกมันกำลังไถ่ก้านคล้ายทำความเคารพเธออยู่

"พี่ชายคะ ดอกไม้พูดได้ด้วย!" เด็กหญิงคั่นคั่น

อาคมมองพวกมันแล้วทำหน้าง เพราะเขาไม่ได้ยินสิ่งที่พวกมันพูด แดมยังเห็นว่าเป็นแค่ดอกไม้ธรรมดาเท่านั้น ถ้าไม่คิดว่าทักษะตรวจสอบ บอกว่าเป็นสัตว์อสูร ก็ไม่มีทางรู้เลย บางทีคนที่เห็นและได้ยินอาคมแค่อารินที่เป็นเจ้าของทักษะก็ได้

"คุณดอกไม้รู้ไหมคะ ว่าถ้าอารินอยากไปหาคุณราชินีผั่งกับราชาลิง วายต้องไปทางไหน"

"ราชินีผั่ง?"

"ราชาลิงวาย?"

"แน่นอน พวกเราารู้เจ้าค่ะ" ว่าแล้วดอกไม้พวกนั้นก็ชี้ไปยังทิศทางหนึ่ง ก่อนจะพูดต่อว่า "พวกเรารู้ พวกเราเห็น ราชาลิงวายเป็นผู้เสียสละที่แท้จริงเจ้าค่ะ สามวันก่อนมนุษย์จำนวนหนึ่งเดินทางเข้ามาล่าสัตว์อสูร และพบราชินีผั่ง พวกนั้นตั้งใจจะจับนางเป็นข้ารับใช้ แต่ราชาลิงวายเข้ามาขัดขวาง ถ่วงเวลาให้ราชินีผั่งและเผ่าลิงวายหนีเข้าป่า และก่อนหน้านี้ไม่นาน มีมนุษย์จำนวนหนึ่งตั้งใจจะบุกเข้าไปจัดการกับราชินีผั่งเจ้าค่ะ"

อารินได้ฟังก็ตกใจมากและพูดไม่ออกไปพักหนึ่ง หยาดน้ำตาเล็กๆ ไหลอาบแก้มของเด็กหญิงผู้อ่อนโยน ราชาลิงวายและราชินีผั่งเป็นเพื่อนที่เธอรู้จัก แม้จะเจอกันแค่ช่วงสั้นๆ ก็ตามที่

อาคมเห็นน้องสาวตัวเองร้องไห้ปุ๊บก็จ้องดอกไม้เหล่านั้น รังสีอำมหิตของเขาตอนนี้แผ่ขยายออกไปอย่างคุدن มันเป็นสิ่งที่เกิดขึ้น แต่ไม่บ่อยนัก

"มนุษย์ผู้นี้! น่ากลัว!"

"อาริน...เกิดอะไรขึ้น บอกพี่มา" สตรีครึ่งเมจิกถามเสียงสั่น คอนนี่เขาพร้อมจะฆ่าทุกสิ่งที่เป็นอันตรายให้น้องสาวร้องไห้แล้ว

"พี่ชายจะช่วยคุณผั่งกับคุณลิงไหมคะ" เด็กหญิงถาม แม่น้ำตาจะไหลอาบแก้ม แต่เธอก็ยังยิ้มให้พี่ชายรู้สึกว่าเขาไม่ได้เจ็บปวดอะไร

"อารินไม่ต้องถามอะไรพี่ทั้งนั้น แค่ออกพี่มาค่าเดียว ใครกันที่ทำให้น้องพี่ร้องไห้"

"ทิมหนึ่งเคลียร์ตัวลูกของมัน ทิมสองย้ายบูบอสซะ ทิมสามโจมตีด้านซ้าย ทิมสี่โจมตีด้านขวา ทิมห้าโจมตีร่วมกับฉัน ทิมหกสนับสนุนตาม

แผนที่วางเอาไว้!"

เสียงสั่งการของหญิงสาวในชุดอัศวินสีดำทำให้ทุกคนรีบทำตามแผนที่ได้ชักซ้อมกันเป็นอย่างดี

ตอนนี้ราชินีผึ้งสายฟ้ามันเปลี่ยนไปมาก จากเดิมที่มีรูปร่างเป็นผึ้งใหญ่ยักษ์ก็มีรูปร่างคล้ายมนุษย์ซึ่งยังคงความงดงามเอาไว้ พวกผึ้งก็ตัวใหญ่ขึ้นจนมีขนาดใหญ่มากๆ กับลำตัวผู้หญิง และที่น่ายกย่องก็คือ พวกมันถูกออกแบบมาให้ต่อสู้โดยใช้กลยุทธ์ และมีกลุ่มเฉพาะสำหรับโจมตี

ปกติการโจมตีของพวกผึ้งสายฟ้า หากจับจังหวะการเคลื่อนไหวได้ ย่อมจัดการได้สบายๆ แต่จุดอ่อนนี้ถูกปกป้องโดยความสามารถในการก่อวินาศกรรมของพวกลิงวายุ พวกมันใช้เวทลมโจมตีจากวงนอก ทำให้พวกอัศวินเสียรูปขบวน ถือเป็นการโจมตีสอดประสานกันของลิงวายุและผึ้งสายฟ้า ซึ่งคล้ายกันตรงที่มีความแข็งแกร่งต่ำ จำนวนมาก และโจมตีเป็นฝูง ราวกับพวกมันถูกออกแบบมาให้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

ครั้งแรกที่เผชิญหน้ากับราชินีผึ้งสายฟ้า หัวหน้าอัศวินหญิงถูกสัตว์อสูรทำให้หัวปั่น ตอนที่เกือบได้สิ่งที่ต้องการจากราชินีผึ้งสายฟ้า ราชาลิงวายุก็เข้ามาโจมตีจนทำให้พลาดโอกาสนั้นไป เหล่าอัศวินจึงเปลี่ยนเป้าหมายไปจัดการกับลิงวายุแทน หลังจากนั้นจึงพบว่าราชินีผึ้งสายฟ้าใช้จังหวะนั้นหนีไปซ่อนตัว ใครจะไปคาดคิดว่าพวกสัตว์อสูรก็จับมือกันได้ด้วย

สิ่งหนึ่งที่พวกเธอไม่รู้ก็คือ สัตว์อสูรทั้งสองเผ่าพันธุ์นี้เป็นพันธมิตรกันมานานมากแล้ว เพราะพวกมันทำสัญญากับอารินไว้ตั้งแต่ก่อนอัปเคตแพตซ์ ซึ่งถือเป็นพันธสัญญารูปแบบหนึ่ง

อย่างไรก็ตาม แม้สัตว์อสูรจะจับมือกัน และคลาสของพวกมันจะถูกยกขึ้น แต่เลเวลของสัตว์อสูรกลับไม่สร้างความยากลำบากให้เหล่าเพลเยอร์แต่อย่างใด อีกทั้งพวกมันยังมีการโจมตีตายตัว ขอเพียงทราบรูปแบบก็สกัดกันหรือบุกได้อย่างต่อเนื่อง

"ทุกคนเปลี่ยนรูปขบวนไปใช้รูปแบบที่สาม!" เธอประกาศก้อง ตะลุมคาบฟันลงพื้นสร้างคลื่นคาบอัคระแทกพวกผึ้งสายฟ้า เปิดเส้นทางให้ทุกคนถอยออกมา

ขบวนน้ำยาแสนน่ารักถูกนำขึ้นมาดื่ม มันเป็นเหมือนเอกลักษณ์ของร้านน้องเหมียวสีขาวไปเสียแล้ว ในเวลานี้ไม่มีกิลไหนที่ไม่รู้จักชื่อเสียง

ร้านนี้ที่ขายน้ำยาราคาถูกแถมมีประสิทธิภาพใกล้เคียงกับยาของกิลด์เท-
โอสด เป็นเหตุให้กิลด์เทโอสดต้องขอมลราคาค่าเพื่อให้ขายออก

ฉบับลัน อัครินเหล่านั่นก็เปล่งแสงสว่างาครอบตัวคล้ายมีเกราะที่
มองไม่เห็นคลุมอยู่ น้ำยานี้จะเพิ่มประสิทธิภาพในการป้องกัน ทำให้ได้รับ
ความเสียหายจากการโจมตีลดลง แถมยังไร้ข้อเสีย

รูปขบวนเปลี่ยนไปเมื่อนักบวชใช้ทักษะเพิ่มพลังชีวิตที่เป็นทักษะ
สนับสนุนระดับสูงให้พวกอัคริน และนักดนตรีบรรเลงบทเพลงเพิ่มค่าพลัง
ชีวิตอย่างต่อเนื่อง พวกเขาจึงไม่ต่างกับเป็นอมตะตลอดเวลาหนึ่งนาที่นี้
จากที่ถูกไล่ฆ่าจึงเปลี่ยนมาป้องกันและโอบล้อม สักพักหนึ่งก็ควบคุมการ
เคลื่อนไหวของลิงวายุและผึ้งสายฟ้าได้อย่างง่ายดาย

ราชินีผึ้งสายฟ้าพยายามใช้เวทสายฟ้าหยุดความเคลื่อนไหว แต่
ไม่ว่าจะโจมตีแบบไหน หญิงสาวในชุดเกราะอัครินคำที่เป็นคู่ต่อสู้ในตอนนี้
ก็ใช้โล่ปิดทั้งไปได้ทั้งหมด รวากับว่าโล่นั้นสะท้อนเวทมนตร์ได้

"เปล่าประโยชน์ ถ้าแกเป็นสัตว์อสูรสายเวทละก็ทำอะไรฉันไม่ได้
หรอก" อัครินหญิงประกาศ เธอจะภูมิใจกับอาวุธที่ตนเองมีอยู่มากทีเดียว
ด้วยรูปทรงของมันไม่ใช่อาวุธที่มีขายในร้านอาวุธทั่วไป น่าจะเป็นอาวุธแบบ
พิเศษ

แม้พวกผึ้งสายฟ้าจะได้รับความช่วยเหลือจากลิงวายุ แต่กับเพลเยอร์
ที่ฉลาดกว่าและได้รับความคุ้มครองจากระบบ นอกจากนี้ยังมีไอเทมอย่าง
ระเบิดและน้ำยาเสริมความสามารถแบบต่างๆ ทำให้ได้เปรียบสูง สุดท้าย
จำนวนของสัตว์อสูรก็ลดลงเรื่อยๆ แต่พวกมันก็ไม่ยอมหนีไปไหน พวกมัน
ถูกออกแบบมาให้มีความจงรักภักดี และเพราะราชาลิงวายุจำเป็นต้องรอ
เวลาถึงกำหนดหลายวัน พวกมันจึงต้องปกป้องราชินีผึ้งสายฟ้าตามคำสั่งที่
ได้รับมาก่อนหน้านี้โดยไม่กลัวตาย

การต่อสู้ดำเนินไปนานเกือบครบหนึ่งชั่วโมง เหล่าอัครินเริ่มจะ
เหนื่อยหอบบ้างแล้ว อาจเป็นเพราะไม่เคยสู้กับสัตว์อสูรที่มีความเร็วและ
เชี่ยวชาญกลยุทธ์แบบนี้มาก่อน แต่ก็พอจะปรับตัวได้ไม่ยากเท่าไร

อัครินคำหญิงรู้สึกแปลกใจมากที่สัตว์อสูรต่างเผ่ามีความสัมพันธ์อัน
แปลกประหลาดแบบนี้ ทั้งที่ไม่น่าจะเป็นเช่นนั้น แต่ก็ไม่มีประโยชน์ที่จะ
สนใจ ในตอนนี้อัครินหญิงสามารถเค็ดปีกราชินีผึ้งสายฟ้าได้สำเร็จแล้ว

"เลือกมา จะยอมเป็นสัว์เลี้ยงอสุรของฉันไหม หรือจะให้ฉันจัดการพวกแกทั้งเผ่าพันธุ์" เธออยู่และบอกจุดประสงค์ในการมาครั้งนี้ จริงอยู่ที่บอสสัว์อสุรแบบนี้ค่อนข้างแถมมาก แต่ถ้าอยู่ในความดูแลของเพลเยอร์จะพัฒนาให้เก่งขึ้นได้

อย่างไรก็ตาม ราชนิฝั่งสายฟ้าไม่ยอมรับข้อเสนอของอัศวินคำหาญ มันปล่อยสายฟ้าออกไปโจมตีเพื่อปฏิเสธ ทำให้หญิงสาวไม่พูดอะไรอีก เพราะเธอมีตัวเลือกไม่มากนัก แถมตอนนี้สมาชิกที่พามาด้วยก็เจ็บหนักจากการโจมตีของพวกสัว์อสุร

คมดาบของอัศวินคำหาญมีเป้าหมายอยู่ที่การโจมตีครั้งสุดท้าย ซึ่งน่าจะรุนแรงพอจะสังหารบอสราชนิฝั่งสายฟ้าได้ในครั้งเดียว ทว่าในตอนนั้นเอง แขนของเธอก็สะบัดอย่างแรงเพราะถูกบางสิ่งบางอย่างกระแทกหลังมือ โชคคิที่เธอจับดาบไวแน่น มันจึงยังไม่หลุดกระเด็น เมื่อสายตาควัดมองสิ่งที่มากระแทก ก็พบว่าเป็นลูกแก้วเหล็กลูกหนึ่ง

เธอคิดจะถามว่าเป็นฝีมือของใคร แต่เห็นอะไรบางอย่างสะท้อนอยู่บนลูกแก้วเสียก่อน ตำแหน่งนั้นอยู่ที่ด้านหลังของเธอ พรึบคานันเธอก็รีบหันกลับไปยกดาบขึ้นมาตั้งรับ

เปรี้ยง!!!

ดาบสองเล่มปะทะกันอย่างรุนแรง ผู้ลอบโจมตีเหวี่ยงเท้าเตะกลับ ทำให้เธอต้องยกโล่ขึ้นตั้งรับ และได้รับแรงสะท้อนหนักมาก เมื่อคนคนนั้นม้วนตัวกลับไป ร่างของเขาก็หายไปทันทีที่เท้าสัมผัสพื้น สัญชาตญาณของอัศวินสาวเตือนถึงการโจมตีครั้งใหม่ เธอรีบหันหลังกลับไป แล้วควัดดาบลงเพื่อหยุดการเคลื่อนไหวของคนคนนั้น

ทันทีที่ได้เห็นใบหน้าของผู้โจมตี เธอก็ตกใจมาก จะว่าไปแล้ว คนที่ไม่รู้จักคนคนนี้ก็ยังมีเพียงมือใหม่และพวกที่ไม่ค่อยติดตามข่าวสารเท่านั้น

นักดาบอสุรอาคม หรืออีกฉายา สตรีคเมจิก อาคม

และยังเป็นที่ทราบกันดีว่า น้องสาวของนักดาบอสุรอาคมเป็นเจ้าของร้านน้องเหมียวสี่ขา

อาคมในตอนนี้อยู่ในเกราะอสุรที่เปิดเผยใบหน้าและเผ่าพันธุ์ของตัวเอง รอบตัวเขามีออร่าสีค้ำทะมึนชวนให้รู้สึกสยอง เขามองไปรอบๆ เมื่อเห็นพวกอัศวินกำลังโจมตีบรรดาฝั่งสายฟ้าและลิงวายุ ก็ปล่อยรังสีอำมหิต

โดยกำหนดเป้าหมายแค่เพลเยอร์เท่านั้น ซึ่งเป็นผลจากการฝึกฝนเพราะไม่ต้องการให้น้องสาวของคนรับรู้รังสีอำมหิตนี้

"นักคาบอสูร?" อศวินสาวเอ่ย หวังว่าตนเองจะได้รับคำตอบเรื่องการลอบโจมตีครั้งนี้ เพราะหากเทียบฝีมือกันแล้ว เธออาจพ่ายแพ้ได้ในระยะเวลาสั้นๆ

"ฉันจะฆ่าพวกแก"

คำตอบเดียวที่หลุดจากปากของสตรีคเมจิกทำให้อศวินหญิงรู้แล้วว่านี่ไม่ใช่เวลาจะมาเจรจา ในเมื่ออีกฝ่ายมีจุดประสงค์จะฆ่ากัน พวกเธอก็ไม่จำเป็นต้องออมมือ เธอส่งสัญญาณมือที่ใช้ในการฉ้อโกงเงินให้พวกอศวินต้านทานรังสีอำมหิต และรีบเปลี่ยนไปตั้งค่ายกลโดยมีนักบวชและนักคนตรีสนับสนุน

นักมายากลหนุ่มไม่ขายตามองคิ้วขี้้ำ แม้ทุกคนจะเห็นว่าค่ายกลแทบไร้จุดอ่อน แต่นั่นเป็นกรณีที่เป้าหมายบินไม่ได้เท่านั้น จุดอ่อนร้ายแรงของค่ายกลคือ ระยะเวลาป้องกันด้านบนมีจำกัด ต่อให้อาคมไม่เก่งวิเคราะห์วางแผน แต่สำหรับนักมายากลแล้ว การสังเกตถือเป็นทักษะสำคัญ

อาคมกำหนดจิตสั่งให้ปีกปีศาจกางออก แล้วทะยานขึ้นไป พวกอศวินต่างตื่นตกใจ บางคนก็รู้สึกหวาดกลัว แต่ครั้นจะหนีก็ไม่ทันเสียแล้ว

มายากลสังหารท่าที่สี่ ปักขาพันเงา

อาคมจดจำตำแหน่งของทุกคนได้ก็หมุนตัวรวบกับสว่านพร้อมซัดอาวุธลับออกไปโจมตี แค่ว่าเคียวเท่านั้น ค่าความเสียหายที่สูงเกินแก้พันทึกลอยขึ้นมานับสิบครั้ง ทำให้พวกอศวินที่ผ่านการฝึกมาเป็นอย่างคืดถึงกับหวาดหวั่น สมแล้วที่นักคาบอสูรอาคมน่ากลัวเกินไปจนกิลด์ส่วนใหญ่พยายามหลีกเลี่ยงการเป็นศัตรูด้วย

เมื่อใช้ทักษะประจำของคาบฏคามาชา มันก็แบ่งออกมาอีกหนึ่งเล่ม นักมายากลหนุ่มโฉบลงไปจัดการกับศัตรูโดยเริ่มจากพวกนักราคาญสายสนับสนุนอย่างนักบวชและนักคนตรี เนื่องจากพวกนี้มีพลังป้องกันและพลังชีวิตต่ำมาก แดมเขายังไม่เคยเห็นนักบวชเล่นสายปราณนอกจากรอล์ฟ แต่ก่อนที่อาคมจะสังหารนักบวชกับนักคนตรี อศวินคำหญิงก็พุ่งเข้ามาขวางไว้ โดยยกโล่ที่มีมือซ้ายขึ้นมารับการโจมตี

ทันทีที่คาบสัมผัสกับโล่ และรู้สึกได้ถึงแรงสะท้อน สตรีคเมจิก

อาคมที่มีสัญชาติญาณดีไม่แพ้กันก็รีบปล่อยคาบในมือ แล้วหมุนตัวเหวี่ยงเท้าเตะอย่างแรง อัศวินคำหึงจึงล้มลงเนื่องจากรู้จุดอ่อนของโล่ดี

"พวกเราไม่เคยมีความแค้นต่อกันไม่ใช่หรือไง" เธอพยายามพูด

"ตอนแรกนะไม่ แต่ตอนนี้มีแล้วโว้ย!" อาคมตอบ คบคุมออร่าแห่งความมืดไปรวมกันที่คมดาบ เมื่อเหวี่ยงออกไปก็ปรากฏคลื่นออร่าคล้ายหมาป่าพุ่งเข้าหาอัศวินคำหึง

หญิงสาวเบิกตากว้าง รีบกระโดดหลบ ทำให้พวกนักบวชที่อยู่ด้านหลังรับการโจมตีนี้แทน ค่าความเสียหายสูงสุดลอยขึ้นมาพร้อมกับที่ร่างถูกกลืนกินจนหายไปจากตรงนั้น ตามด้วยปรากฏสถานะออฟไลน์ชั่วคราวในช่องหน้าต่างทีม

"การโจมตีอะไรกันแน่นะ..." อัศวินคำหึงพิมพ์ เธอกล้ายืนยันว่าไม่มีการโจมตีแบบนี้ในหมวดของสายอาชีพนักดาบ จากที่สังเกต หากบอกว่ามาจากความสามารถของเผ่าพันธุ์ก็พอจะมีเหตุผลอยู่บ้าง

ตอนนี้ราชนิฝั่งสายฟ้าที่พักรักษาตัวอยู่มีพลังชีวิตพอจะต่อสู้ได้อีกครั้งหนึ่ง แต่น่าเสียดายที่ยังบินไม่ได้ โดยรอบตัวมีทั้งฝั่งสายฟ้าและลิงวายุคุ้มครองอยู่ แต่ก่อนที่พวกมันจะทำอะไร สตรีคเมจก็พูดขึ้นว่า

"น้องสาวฉันต้องร้องไห้เพื่อพวกแก ถ้ายังคิดจะสู้ถึงตายกันอีกละก็ฉันจะเป็นคนฆ่าพวกแกทิ้งเอง" เขาพูดพร้อมกับจ้องพวกสัตว์อสูร จนพวกมันถอยกรูดไม่กล้าเข้าใกล้อีก

อัศวินคำหึงไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น อยู่ๆ ชายคนนี้ก็เข้ามาแสดงตัวว่าเป็นศัตรูและปกป้องพวกสัตว์อสูร ตอนนี้การรักษากำลังส่วนหนึ่งไว้น่าจะเป็นทางออกที่ดีที่สุด แม้เธอจะมีอาวุธพิเศษในครอบครอง แต่ก็ไม่ใช่หลักประกันว่าจะไม่มีทางแพ้ อัศวินที่เหลือีกไม่น่าจะใช้คู่ต่อสู้ของใครคนคนนี้หรือต่อให้พวกนี้สู้แบบแลกชีวิต ก็น่าจะช่วยถ่วงเวลาได้ประมาณสิบนาทีเท่านั้น

ในฐานะหัวหน้าทีมนำทีมปราบบอสมาที่นี่ อัศวินเกราะคำหึงจึงมีทางเลือกไม่มากนัก

"ครั้งนี้พวกเราจะยอมถอยไปก่อน แต่ถ้ายังคิดจะสู้ต่อละก็ อย่าหาว่าพวกเราโหดร้าย"

"เธอ แสดงให้ฉันดูหน่อยก็แล้วกัน"

ฉะ!!!

ศีรษะของอัศวินคนหนึ่งร่วงลงพื้นด้วยการโจมตีแบบไม่ทันตั้งตัว หญิงสาวสะอึกเฮือกหลังจากเห็นนักดาบอสูรทำเพียงขยับมือเท่านั้น เมื่อมองดูรอบๆ ให้ดี ก็เห็นแสงสะท้อนบางๆ

"ซิงเอ็นเอาไว้ฉันเธอ คอนไหนกัน หรือว่า..." เธอก็คัพพินกรอด ไม่คิดเลยว่าการโจมตีด้วยท่าปักษาฟันเงาจะเป็นแค่ตัวหลอกในการซิงเส้นเอ็น และเธอจะคิดถูกเสียด้วย เมื่อรอบตัวเธอมีเส้นเอ็นซิงเต็มไปหมด ไม่มีทางรอดไปได้เลย

"เอละ มาดูซิว่าพวกแกจะโหดร้ายได้เหมือนที่คุยไว้หรือเปล่า"

เคทโคเมนชัน

ความมืดที่แผ่ขยายรอบตัวอาคมกลืนกินทุกคนที่อยู่ในรัศมี ตามมาด้วยเสียงกริร้องแห่งความทรมานที่บรรยายเป็นคำพูดไม่ได้ดั่งขึ้น มันเป็นหนึ่งในทักษะเรียกใช้ของซุคเกราะที่เพิ่งปรากฏข้อมูล และนี่ก็เป็นครั้งแรกที่เขาได้ใช้ด้วย

ภายในมิติแห่งความตาย อัศวินทั้งหลายต่างตื่นตกใจ สถานที่ที่ไร้แรงดึงดูดทำให้พวกเขาไม่สามารถทรงตัวอยู่ได้ เสียงร้องโหยหวนแสนทรมานดังก้องทำให้ความหวาดกลัวเพิ่มมากขึ้น อัศวินเกราะดำหญิงก็รู้สึกหวาดกลัวไม่แพ้กัน เนื่องจากไม่เคยเจอการโจมตีแบบนี้มาก่อน จึงไม่ทราบวิธีป้องกัน

"อ้าก!!!"

เสียงร้องดั่งขึ้นพร้อมกับร่างของชายคนหนึ่งถูกฉีก คนอื่นๆ ที่เห็นรีบหิบบั่นคักกลับเมืองหรือหินวาร์ปขึ้นมาใช้งาน

"ใช้ไม่ได้ นี่มันเรื่องอะไรกัน กรี้ด!!!"

"เหวอ อย่าเข้ามานะไว้อย!" อัศวินอีกคนพุดพร้อมเหวี่ยงดาบออกไปมั่วๆ

"เฮ้ย! มันโค่นเข้า ไม่นะ อ้าก!!!"

"นี่ไม่ถึงเลยว่่านักดาบอสูรจะใช้มนตร์มารที่คุ้ยี่ลาคแบบนี้" อัศวินคำหญิงทนไม่ได้เมื่อต้องเห็นพวกของเธอขึ้นสถานะออฟไลน์ จึงกล่าวขึ้นหวังจะเห็นศักดิ์ศรีในฐานะนักสู้จากอาคม

ในมิตินี้ อาคมน่าจะเป็นคนเดียวที่เคลื่อนไหวได้อย่างอิสระ แม้มิติ

ที่เกิดจากทักษะเคโตะโคเมนชัน (Death Dimention) จะมีจุดอ่อนตรงที่ใช้สร้างความเสียหายไม่ได้ แต่เพราะเป็นบัพประจำตัวรูปแบบหนึ่ง ทำให้การโจมตีที่เกิดขึ้นในมิติรุนแรงขึ้น และทำให้ผู้ใช้งานทักษะเคโตะโคเมนชันมีสภาพคล้ายล่องหนชั่วขณะ ส่วนคนที่โดนทักษะนี้เข้าไปจะเป็นเหมือนหุ่นไม้ที่ตอบโต้อะไรไม่ได้

"ใช้สิ่งที่ฉันทำได้มันผิดตรงไหน ถ้าไม่พอใจละก็ฟ้องร้องสิ" อาคมทำท่ายอย่างคนหัวหมอ เขาไม่ใช่คนที่สนใจชื่อเสียง ดังนั้นใครจะพูดจาว່าร้ายอย่างไรก็ไม่โกรธอยู่แล้ว

หญิงสาวเคาะลิ้นขี้ใจ เมื่อผลไม่เป็นอย่างที่คาดหวัง เธอจึงไม่มีทางเลือกนอกจากต้องยอมเปิดเผยความสามารถของอาวุธที่มีบ้าง ด้วยอาวุธชิ้นนี้ เธอมั่นใจว่าสามารถต่อกรกับสคริตเมจิกได้ แม้ยากจะเอาชนะ แต่ก็ยังดีกว่าไม่ทำอะไรเลย

เธอรวบรวมสมาธิก่อนจะกระแทกโล่ เกิดแสงสว่างบาดตาขึ้นมา พร้อมกับที่ทักษะเคโตะโคเมนชันสูญสลาย รอบตัวอัศวินหญิงคือพวกฟองที่รูดชีวิต แต่ก็เจ็บหนักจากการถูกโจมตี พวกเขาต่างคูเหม่อลอยและมีอาการคล้ายประสาทหลอน ส่วนอีกหลายคนเสียชีวิต

อัสลียืนส่วนที่คล้ายใบหน้าของมันออกมา แล้วขยับไปมาบริเวณคอของสคริตเมจิก ทำท่าเหมือนจะอยากอ้อนขออะไรสักอย่าง

"เป็นแค่ชุดเกราะอย่ามาสั่งฉัน!" อาคมควาก ยอมสลายชุดเกราะหลังจากเห็นท่าโจมตีของอัศวินหญิง พอได้ลองสู้กัน ก็พอจะเคาได้ว่าโล่ใบนั้นสามารถสะท้อนและสลายเวทมนตร์ และเพื่อทดสอบว่าตัวเองคิดถูก เขาจึงขว้างดาบภูตมาขายออกไป ผลคือดาบภูตมาขายสลายไปทันทีที่สัมผัสตัวโล่

"เปล่าประโยชน์ โล่ของฉันทลบเวทมนตร์ได้ทุกรูปแบบ"

"ยุ่งยากวะ แต่ถ้าฉันเอาชนะแกไม่ได้ ก็อย่าหวังจะชนะไอบ้านันได้" ดวงตาของอาคมเปลี่ยนไป กลายเป็นดวงตาของหมาป่า เขาย่อตัวลงต่ำ แล้วเรียกใช้ทักษะลับของเผ่าพันธุ์

บีสต์โหมค

34

สุโธธานสถาน



'บีสต์โหมค' เป็นทักษะเฉพาะของเพลเยอร์เผ่าบีสต์ ทำให้เปลี่ยนเป็นร่างสัตว์ได้ โดยค่าสถานะจะเปลี่ยนตามลักษณะเด่นของเผ่าพันธุ์นั้นๆ แต่การจะเปลี่ยนร่างได้จำเป็นต้องผ่านเงื่อนไขสำคัญ คือได้รับการยอมรับจากเผ่าพันธุ์เสียก่อน คนที่ทำได้จึงมีน้อยเสียยิ่งกว่าน้อย และเนื่องจากอาคมเปลี่ยนเผ่าพันธุ์ด้วยเงื่อนไขพิเศษจึงถือว่าเข้าข่าย

ร่างของหมาป่าที่มีขนสีเงินวาวับปรากฏขึ้นมาแทนร่างสตรีตเมจิกสำหรับอาคมแล้ว นี่เป็นครั้งแรกที่เขาเปลี่ยนร่างจึงรู้สึกไม่ดีเท่าไร แต่มกการอยู่ในร่างนี้ยังทำให้เขาได้สัมผัสพิเศษของสุนัขอีกด้วย

'ยัยนี้มันฉึกน้ำหอมหรืออบน้ำหอมวะเนี่ย'

อาคมลองขยับร่างกายดู พบว่าเคลื่อนไหวได้เหมือนปกติ เพียงแค่เวลาเย็นจะเย็นแบบสีขา จากนั้นหน้าต่างระบบก็แสดงทักษะที่สามารถใช้ได้ ในร่างนี้ พอเห็นรายชื่อทักษะแล้ว เขาก็แยกเขี้ยวและขู่อัศวินหญิง

อัศวินหญิงพยายามหาทางรอด เธอไม่รอช้าวัดคาบเป็นเส้นตรงสร้างคลื่นดาบโจมตี แต่หมาป่าสีเงินกระโดดขึ้นไปเกาะต้นไม้ ใช้แรงถีบส่งตัวเองไปรอบๆ เร็วขึ้นจนสร้างความสับสนให้อัศวินหญิง แล้วพุ่งลงไป

ทวีดกรงเล็บไล่

กรงเล็บหมาป่า

บากแผลนั้นทำให้อศวินคำหาญกัดฟันกรอด เธอหลับตาลงเพื่อจับสัมผัสทิศทางที่หมาป่าสีเงินจะโจมตี เมื่อทราบตำแหน่งก็เหวี่ยงดาบออกไป แต่กลับพบว่าหมาป่าสีเงินใช้ปากจับคมดาบของเธอไว้ แล้วเหวี่ยงไปกระแทกต้นไม้ โชคดีที่เธอตั้งตัวได้ทันจึงเจ็บตัวไม่มาก เมื่อหันไปมองร่างของหมาป่าตัวนั้น ก็เห็นว่ามันแยกเป็นสามร่าง และกำลังวิ่งเข้ามาหาเธอ

สัตว์ร้ายเขย่าขวัญ

อาคมในร่างหมาป่าสีเงินคำราม ทักษะนี้จะลดค่าป้องกันของศัตรูได้ 10% และทำให้อศวินติดสถานะหวาดกลัว โจมตีไม่ได้ชั่วขณะหนึ่ง เป็นความสามารถที่คล้ายรังสีอำมหิต

‘บ้าจริง ขยับไม่ได้’ หญิงสาวคิด เธอหันโล่งพื้น กำหนดจิตเรียกใช้การสะท้อนเพื่อตีคร่าตัวเองขึ้นไปให้พ้นจากรศมีการโจมตี แม้มันจะทำให้เธอบาดเจ็บก็ตาม

แต่อาคมไม่หยุดแค่นั้น เขาวิ่งไต่ต้นไม้ขึ้นไปตามหญิงสาว แวดตาไม่มีความล่งเลที่จะสังหาร เขาแสบะยั้มและกระโดดเข้าหา อศวินคำหาญพอจะคาดิจึงหันคมดาบไปยังตัวหมาป่าหนุ่ม แต่เธอคาดคิดไปไกล เพราะอาคมม้วนตัว แล้วใช้หางฟาดร่างเธอให้ตกลงไปกระแทกพื้น ก่อนจะกลับมาขึ้นอย่างแผ่วเบา

การต่อสู้นี้เหมือนรังแกกันเพียงฝ่ายเดียว นักดาบอสูรนั้นแข็งแกร่งเกินไป หญิงสาวเองจึงพอจะเห็นความแตกต่างของผู้มีเผ่าพันธุ์กับไม่มีเผ่าพันธุ์แล้ว เธอเคยล่ำพองว่าอาวุธพิเศษที่มีอยู่สามารถทำให้เธอแข็งแกร่งขึ้นได้ แต่เธอคิดผิด มันมีจุดอ่อนที่ร้ายแรงอยู่ด้วย นั่นคือถ้าไม่โดนไล่ก็จะไม่เกิดการสะท้อน

อาคมเดินเข้าไปหาอศวินคำหาญเพื่อจะปลิดชีพเธอ เขาไม่สนใจว่าอีกฝ่ายเป็นใคร หรือยิ่งใหญ่แค่ไหน เพราะโทษฐานที่ทำให้น้องสาวของเขามีน้ำตามันหนักหนาสำหรับคนเป็นพี่ชาย

“จะฆ่าก็ฆ่า เพราะไม่อย่างนั้นแก็จะต้องเสียใจ” หญิงสาวกัดฟันพูด เธอขยับตัวไม่ได้เพราะแรงกระแทกนั้นรุนแรงมาก

หมาป่าสีเงินมองก่อนจะแสบะยั้ม จากนั้นกลับร่างเป็นมนุษย์เพราะ

รู้ผลการต่อสู้แล้ว เขามองโล่ประหลาดกับดาบที่เป็นอาวุธคู่กันไว้ในมือเธอ แล้วหยิบมันขึ้นมา

"แกจะทำอะไร!" เธอถาม สีหน้าดูตกใจมาก กลัวว่านักดาบอสูรจะเอาโล่ของเธอไป

"หึ! คิดว่าฉันอยากได้โล่นี้สักหรือไง" อาคมตอบ แสยะยิ้มแล้วพูดว่า "ฉันจะทำลายมันทั้งต่างหาก"

"คิดว่าทำได้หรือ" เธอเขี่ยหยัน โล่ของเธอเป็นอาวุธคลาสสูงมาก ไม่ใช่สิ่งที่จะทำลายได้ง่ายๆ

"แล้วคิดว่ามันจะมีค่าความทนทานให้เพื่ออะไร ถ้าไม่ได้มีไว้เพื่อซ่อมกันมันเสียหายนะ ถ้ามีค่าความทนทานก็หมายความว่าพังได้" อาคมไม่ถึงขั้นไม่มองระบบไม่ออก อาวุธคลาสสูงแบบนี้ คุมิวเดินเหมือนจะไม่มีวันพัง แต่จริงๆ แล้วค่าความทนทานก็ลดยุ่ตลอด อยู่ที่ว่าใครจะสนใจขนาดดาบภูตมาษาของเขา ค่าความทนทานยังลดยุ่ไปตั้งเยอะจากการต่อสู้ที่ผ่านมา

"แกไม่กลัวหรือ"

"ขอบคุณเข้ยก็รู้" อาคมหยิบดาบธรรมดาออกมา แล้วเริ่มโจรกรรมปราณ แม้ดูเหมือนการฝึกปราณธรรมดา แต่ที่แตกต่างก็คือ ดาบที่ถืออยู่เปลี่ยนสภาพเป็นดาบที่คุเงาวิบ จากนั้นเขาก็แทงดาบลงไปตรงกลางของโล่โดยใช้เทคนิคการอ่านลมหายใจ

แกร็ก!

เสียงเหมือนมีบางอย่างร้าวคั้งขึ้น หญิงสาวเบิกตากว้างเมื่อเห็นดาบของนักมายากลหนุ่มแทงลึกเข้าไปในตัวโล่เกือบหนึ่งเซนติเมตร โชคดีที่อาวุธนั้นแหลกเป็นชิ้นๆ เสียก่อน

"ท่าทางต้องใช้ดาบอีกหลายเล่ม"

"หยุดนะ อย่าทำลายอาวุธของฉัน ฉันยอมแล้ว!"

"ไปหาทางซ่อมเอาเองก็แล้วกัน" อาคมตอบ คิงดาบออกมาจากแขนเสื้อ แล้วฟันโล่ที่จุดเดิมซ้ำไปซ้ำมา ทำให้รอยร้าวขยายกว้างขึ้นเรื่อยๆ

หญิงสาวเจ็บใจมากที่ทำอะไรนักดาบอสูรคนนี้ได้ ยิ่งไปกว่านั้น อาวุธคลาส S ของเธอกำลังจะถูกทำลายด้วยอาวุธธรรมดา นับเป็นความอัปยศที่สุดที่เคยมีมาเลย และในที่สุด โล่ที่หญิงสาวแสนจะภาคภูมิใจก็ถูก

ทำลายเป็นชิ้นๆ แม้มันไม่แตกสลายเพราะเป็นอาวุธชั้นสูงซึ่งสามารถซ่อมแซมได้ แต่ความสามารถก็จะลดลง

อาคมคูสะใจมากที่ทำลายความมั่นใจของอีกฝ่ายได้ เมื่อเห็นท่าทางสิ้นหวังของเธอแล้ว เขาก็มอบความตายให้ทันที

"ถ้าจะเป็นศัตรูกับฉันก็ต้องยอมรับผลที่ตามมา อย่าทำให้น้องสาวของฉันร้องไห้อีกเป็นครั้งที่สอง ไม่อย่างนั้นฉันจะทำให้พวกแกไม่ได้ผูกไม้ได้เกิดอีกเลย ถ้าไม่เชื่อลองดูก็ได้"

ฉะ!!!

พวกรัลฟผ่านมาถึงที่โบราณสถานได้อย่างปลอดภัยพักใหญ่แล้ว ชิงนานพอจะให้นักบวชแมวเหมียวใช้กล้องส่องทางไกลตรวจสอบพื้นที่รอบๆ แม้ทักษะตรวจสอบจะมีระยะการใช้งาน แต่คงไม่มีใครคาดคิดหรอกว่าจะมีบั๊ก รัลฟค้นพบนานแล้วว่าเวลาใช้กล้องส่องทางไกลจะใช้ทักษะตรวจสอบได้ แต่ไม่ได้แจ้งปัญหานี้เพราะมันมีประโยชน์มาก ยิ่งไปกว่านั้นเพลเยอร์ที่มีเลเวลสูงมากจะได้ทักษะพิเศษในการมองระยะไกลๆ ทำให้กล้องส่องทางไกลไม่เป็นที่นิยม เขาจึงได้เปรียบเพลเยอร์คนอื่นๆ

โบราณสถานลึกกลางป่าวงกตแห่งนี้มีอันตราครอบด้าน ทั้งสัตว์อสูรประหลาดมากมายที่มีคลาสทหาร เลเวล 600 เป็นอย่างต่ำ รูปร่างของพวกมันเหมือนสัตว์ที่ผ่านวิวัฒนาการแปลกๆ และฆ่าเพื่อหาไอเทมเปลี่ยนเผ่าไม่ได้ ในทางน้ำที่ล้อมรอบตัวโบราณสถานก็เต็มไปด้วยสัตว์อสูรใต้น้ำที่ป้องกันไม่ให้ใครลักลอบเข้าไป พวกมันสามารถโจมตีสิ่งที่อยู่เหนือผิวน้ำสิบเมตรได้สบายๆ วิธีเข้ามีเพียงวิธีเดียวคือ ต้องข้ามสะพาน แต่ก็มิผู้พิทักษ์ประตูวางไว้ แค่เข้าไปจะโดนโจมตีทันที ที่สำคัญยังมีถึงสองตัว

ข้อมูลสัตว์อสูร			
ชื่อสัตว์อสูร	ศิลปพิทักษ์		
คลาส	ทหาร	เลเวล	850
สายพลัง	เวทมนตร์	สังกัดธาตุ	ดิน
HP	950,000	MP	78,950
รายละเอียด	ร่างกายทั้งหมดเป็นหิน มีพลังป้องกันสูงมาก		

เมื่อได้ข้อมูลแล้ว เด็กหนุ่มก็กลับไปรวมกลุ่มกับไซเรนและคิริที่พักผ่อนชั่วคราวกันอยู่ ตอนนี้เหลือเพียงแค่อรอนั้น เพราะไม่มีทางผ่านเข้าไปในโบราณสถานได้โดยไม่เกิดการปะทะ ถึงเขาจะมีทักษะลอยตัว แต่ก็ไม่สามารถเข้าไปได้ ความสามารถในการสะกดสัตว์อสูรของไซเรนเองก็สะกดได้บางประเภทเท่านั้น จึงจำเป็นต้องรอให้คนนำทางมาที่นี้ก่อน

ลอนคอนแม้จะทำทุกอย่างตามอารมณ์ แต่ก็ไม่เคยละทิ้งเป้าหมายของตัวเอง แต่น่าเสียดายที่เป็นผู้ชายประเภทรักสันโดษ จึงเกลียดการรวมกลุ่มที่สุด และมักเดินทางคนเดียว ดังนั้นการที่ลอนคอนบอกตำแหน่งของโบราณสถานก็เพื่อให้พวกเขามารอที่นี่

ราล์ฟนั่งรอประมาณหนึ่งชั่วโมงก็ได้ยินเสียงการต่อสู้ดังขึ้น แรงกดดันประหลาดที่แผ่ออกมาทำให้ราล์ฟรู้สึกได้ว่าการต่อสู้นี้คุ่เดือดแอมากๆ กระทั่งไซเรนยังรู้สึกกลัว สักพักหนึ่ง แรงกดดันเหล่านั้นก็หายวับไป น่าจะหมายถึงการต่อสู้จบลง พวกเขาจึงเดินไปดู

ที่นั่นเขาพบคราบเลือด และศพสัตว์อสูรมากกว่าห้าสิบตัวที่ครอบไโอเทมเป็นบางตัวเท่านั้น แสดงว่าการต่อสู้นั้นรุนแรงมาก แต่ที่น่าตกใจยิ่งกว่าก็คือ ลอนคอนนั่งสบายอยู่บนหลังของราชสีห์เนเมียน เขาไม่มีท่าทีเหนื่อยหอบจากการต่อสู้ อีกทั้งร่างกายยังไร้บาดแผล ข้างๆ กันมีสัตว์อสูรรูปร่างคล้ายมนุษย์กึ่งนกออนเจ็บบอยู่ น่าจะเป็นฮาร์ปี่ที่หายาก เชือกเส้นหนาที่มัดตัวเพื่อป้องกันไม่ให้มันบินหนีแสดงให้เห็นว่ามันเพิ่งถูกชายหนุ่มคนนี้จับไว้ ราล์ฟใช้ทักษะตรวจสอบดูจึงรู้ว่าฮาร์ปี่ตัวนี้เป็นคลาสทหารเลเวล 420

"มาก่อนเลยเธอ" ชายหนุ่มถาม เมื่อเห็นราล์ฟมองฮาร์ปี่ด้วยความ

สงสัย ก็ตอบว่า "มันมาโจมตีฉันนะ ก็เลยจัดชุดใหญ่ให้เป็นของขวัญวู"

"จะจับมันสินะ"

"มันทำสัตว์เลื้อยอสูรของฉันตายไปตัวหนึ่ง ทักษะของฉันไม่เหมือนใคร ถ้าสัตว์เลื้อยอสูรตายจะคืนชีพไม่ได้ แต่ช่างเถอะ เอาเจ้านีมาทดแทนได้อยู่" ลอนคอนผายมือไปทางร่างของฮาร์ปี โช้ประหลาดพลันพุ่งออกมาจากแหวนรัดตัวมันเอาไว้ ก่อนที่มันจะถูกฉีกลงแหวนทั้งที่ยังไม่ทันได้ทำสัญญา

"วิธีการរបของนายแปลกคินะ ความสามารถพิเศษเธอ"

"ประมาณนั้น ว่าแค่นายมาถึงก่อนแบบนี้ มีอะไรที่ฉันควรรู้อย่างไหม"

อสูรสัตว์ร้ายถามต่อ เขามั่นใจว่าถ้าเด็กหนุ่มคนนี้มาถึงก่อน จะต้องสำรวจเส้นทางต่างๆ และเก็บข้อมูลโบราณสถานอย่างละเอียดแล้วร้อยเปอร์เซ็นต์

"นายนี้รู้ศิลปะเหลือเกิน" ราล์ฟประชด ก่อนจะบอกข้อมูลให้ฟังโดยละเอียด

ไม่จำเป็นต้องฟังแผนที่ ลอนคอนก็อาศัยข้อมูลจำลองภาพทั้งหมดได้ หลังจากนั้นการสนทนาของคนฉลาดด้วยกันก็เริ่มต้นขึ้น ไม่จำเป็นต้องอธิบาย คนฟังก็สามารถเชื่อมโยงข้อมูลกันได้เลย

"อย่างนี้เอง ทางเข้ามีทางเดียวสินะ แต่ฉันกลับรู้สึกเหมือนถูกบังคับให้ข้ามสะพาน" อสูรสัตว์ร้ายพูดขึ้น รู้สึกไม่สบายอารมณ์กับการถูกชี้นำให้เดิน

"เหมือนเป็นกับดัก" ทั้งสองพูดพร้อมกัน

"นายเองก็คิดเหมือนกันใช่ไหม" ราล์ฟถาม เขารู้ว่าระบบของเกมนี้ไม่ได้ใจคดียิ่งขนาดอำนวยความสะดวกให้ทุกอย่าง ดังนั้นการที่สะพานเป็นทางเลือกเดียวในการเดินทางสู่โบราณสถาน มองอย่างไรก็เหมือนกับกับดัก หากพวกเขาเป็นคนออกแบบระบบ สิ่งสำคัญก็คือการสร้างอุปสรรคนั่นเอง

"แล้วสำรวจตอนกลางคืนหรือยัง" ลอนคอนถามเพิ่มเติม

"ฉันเพิ่งมาถึงเลยไม่ได้สำรวจให้ครอบคลุม ฉันสิควรจะถามนายมากกว่า มีข้อมูลอะไรบ้างที่นายยังไม่ได้บอกฉัน อย่างจุดประสงค์ในการใช้ฉันเป็นตัวล่อ" เด็กหนุ่มขยับแว่น ลอนคอนดูเป็นคนใจกว้างก็จริง แต่ก็เจ้าเล่ห์พอๆ กัน

"สุวิหารเมื่อผืนน้ำแปรเปลี่ยนเป็นสีขาว จันทราที่สาดส่องเผยทางลับ

ที่มองไม่เห็น หนึ่งเส้นทางมีจุดหมายที่ความตาย ส่วนอีกหนึ่งเป็นปลายทาง
สู่ชุมทรัพย์ เลือกเพียงหนึ่งจึงต้องสละหนึ่ง เมื่อปลายทางทั้งสองมาบรรจบ
ทางที่สามจึงเปิดออก ผู้เปี่ยมปัญญาจักหลงกล หนึ่งทางรอดคือต้องเข้า
ถ้ำเสือ"

ลอนดอนบอกข้อความที่ตนเองรู้มา เขาถอดความได้ไม่กี่ท่อน
เท่านั้น ส่วนที่เหลือก็เกยจคิดให้ปวดหัว เนื่องจากโบราณสถานย่อมมี
สัตว์สุรราชาติ เขาจึงมาที่นี่เพียงเพื่อจับสัตว์สุรไปขาย

"นั่นเธอ แสดงว่าการจะเข้าไปในโบราณสถานต้องรอให้ถึงช่วง
กลางคืนสินะ...ไม่สิ แม่น้ำสีชาด...จันทร์...หรือว่า..." ราล์ฟคิดอะไรบาง
อย่างได้

"ไม่ใช่กลางคืนหรอก แต่เป็นช่วงเวลาที่แสงอาทิตย์ยอมแม่น้ำให้
กลายเป็นสีชาด ซึ่งเป็นช่วงเวลาเพียงครู่เดียวที่ทางเข้าที่แท้จริงจะถูกเปิด
ส่วนช่วงที่สองนั้น เราต้องรอให้ทางเข้าที่แท้จริงถูกเปิดก่อนเท่านั้น"
ลอนดอนเฉลย ตอนแรกเขาก็คิดว่าน่าจะเป็นกลางคืน เพียงแต่เขาต้องใช้
เวลานานกว่าสองวันถึงจะเข้าใจ ผิดกับราล์ฟที่คิดได้แทบจะทันที หนึ่งใน
เหตุผลที่เขาไม่ยอมเป็นศัตรูกับราล์ฟก็คือ ความสามารถในการวิเคราะห์
นี่แหละ

พวกเขาเหลือเวลาไม่กี่ชั่วโมงเท่านั้น ก่อนที่เส้นทางสู่โบราณสถาน
ที่แท้จริงจะปรากฏ ราล์ฟเห็นว่ายังพอมีเวลาจึงทำอาหารเพิ่มค่าสถานะและ
เครื่องดื่มลดความเหนื่อยล้าเอาไว้ เพราะตลอดทั้งคืนอาจต้องต่อสู้ และ
พวกเขายังไม่ได้พักผ่อนกันเลย ลอนดอนรับข้าวกล่องไปก็กินทันที เขารู้ดี
ว่าอาหารฝีมือของนักบวชแมวเหมียวอร่อยแค่ไหน

"คำนวณเวลาหรือยัง" อสุรสัตว์ร้ายถาม ช่วงเวลาที่แม่น้ำจะเปลี่ยน
เป็นสีชาดตามข้อความนั้นไม่ได้ปรากฏนานนัก แถมจะผ่านไปก็ได้ก็ต้อง
เผชิญหน้ากับศิลาพิทักษ์อีกสองตัว ถ้าให้ฝ่าไปทั้งอย่างนี้เป็นไปไม่ได้แน่

"ไม่รู้ว่ามันบังเอิญหรือเปล่าที่ทางทิศตะวันตกไม่มีอุปสรรคเลย ถ้า
ที่ฉันลองคำนวณระยะห่าง ความสูง กับมุมตกกระทบที่จะเปลี่ยนสีของน้ำ
ให้เป็นสีชาดไม่ผิดพลาด น่าจะเป็นช่วงเวลาประมาณ 17 นาฬิกา 54 นาที
ตำแหน่งของพระอาทิตย์จะอยู่บริเวณยอดไม้ค่านั้น" ราล์ฟชี้ไปยังจุดที่ว่า
แล้วพูดต่อ

"ถ้าเกมนี้ออกแบบให้คงอาทิตย์ขึ้นโดยอิงความจริง ในสถานที่แบบนี้พวกเราน่าจะมีเวลาประมาณหนึ่งนาทีสี่สิบสี่วินาที คำนวณจากสะพานที่ยาวประมาณหนึ่งร้อยเมตร ด้วยความเร็วของพวกเรา การจะผ่านไปถึงที่นั่นได้คงใช้เวลาราวๆ หกถึงแปดวินาที ดังนั้นถ้าต้องสู้กับศิลาพิทักษ์และเอาชนะให้ได้ จำเป็นต้องเริ่มในวินาทีที่พระอาทิตย์อยู่เหนือยอดไม้พอดิ"

"คิดง่ายไปแล้ว สัตว์อสูรประเภทผู้พิทักษ์ประจำพื้นที่จะกินชีฟได้ในสิบวินาที แถมได้ค่าประสบการณ์แค่นิดเดียว สู้กับพวกมันไปก็เสียเวลาเปล่า" ลอนคอนบอก

"ไม่หอรอก นั่นหมายถึงในกรณีที่เขาให้ตาย แต่ถ้าเป็นกรณีที่พวกมันทำอะไรเราไม่ได้ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง" ราล์ฟตอบ เขามีแผนอยู่ในใจแล้วว่า จะทำอย่างไรกับสัตว์อสูรศิลาพิทักษ์สองตัวนั้น

ราล์ฟตรวจสอบให้แน่ชัดอีกครั้งหนึ่ง ไม่จำเป็นต้องซัดซ้อมจังหวะ เพราะค่างฝ่ายต่างก็รู้จักนิสัยกันดี ดังนั้นหน้าที่ของเขาก็คือ ตามจังหวะของลอนคอนให้ทันเท่านั้น

อสูรสัตว์ร้ายลงจากหลังสัตว์เลื้อยงอสูรตัวโปรด ก่อนจะกดตกลงเข้าร่วมปาร์ตี้เพื่อให้สนับสนุนกันได้ จากนั้นก็เดินทางไปหน้าสะพานโดยยังไม่เข้าไปในระยะเวลาโจมตีของศิลาพิทักษ์

"ตั้งนาฬิกาจับถอยหลังเอาไว้เลย" ราล์ฟบอกพร้อมกับใช้ระบบนับถอยหลัง แล้วดึงหน้าต่างบานนั้นให้แสดงตลอดเวลา เพราะการต่อสู้แบบนี้จะพลาดไม่ได้แม้แต่วินาทีเดียว

ราล์ฟเริ่มใช้ทักษะสนับสนุนให้ลอนคอนและราชสีห์เนเมียน จากนั้นก็ให้ไซเรนใช้บทเพลงวารีเพิ่มอัตราการฟื้นฟูจะได้ต่อสู้นานขึ้น โดยเพลงของไซเรนมีระยะเวลาหนึ่งนาทีสี่สิบเอ็ดวินาที ราล์ฟต้องทำให้เวลาทั้งหมดลงตัวเพื่อผลลัพธ์ที่แน่นอน

หน้าที่ของลอนคอนในช่วงยี่สิบวินาทีแรกคือ รุ้โจมตีเพื่อให้ราล์ฟเก็บข้อมูลการโจมตีของศิลาพิทักษ์ ทำให้เขาต้องเผชิญหน้ากับสัตว์อสูรเพียงคนเดียว อันที่จริงเขาอยากใช้ทักษะขวบวร้อยอสูร ถ้าไม่คิดว่ายังมีศิเล่ย์ เพราะเพิ่งใช้งานไปเมื่อไม่นานมานี้ ถึงกระนั้นฝีมือของลอนคอนก็ไม่กระจอก หากใครคิดว่าเขาเอาแต่ใช้งานสัตว์เลื้อยงอสูรละก็คิดผิดแล้วละ

"หนึ่งจุคสี่วินาที" ราล์ฟบอก หลังจากคำนวณระยะเวลาที่ใช้ในการ

โจมตีแต่ละครั้ง หมายความว่าทันทีที่เห็นศิลปัทักษ์ทำท่าจะโจมตี
ลอนคอนจะมีเวลาหนึ่งจุดสี่วินาทีในการหลบหรือหาทางทำอะไรสักอย่าง

"ละเอียดยเกินไปนะ" ลอนคอนพูด

"เพราะฉันทำให้นานกว่านั้นได้ สปีดคาร์วน"

ผลจากการใช้ทักษะทำให้ศิลปัทักษ์เคลื่อนไหวช้าลง รอล์ฟฮิลให้
คิริที่เข้าไปสู้ร่วมกับราชสีห์เนเมียนจนถูกเล่นงานเจ็บหนัก คิริที่รอคับ
ความตายมาได้สร้างร่างมาขาขึ้นมา แล้วพ่นลูกไฟใส่หน้าศิลปัทักษ์

"พาวเวอร์อัป" รอล์ฟเสริมพลังให้ลอนคอน ทำให้สร้างความเสีย-
หายได้สูงถึง 2,000 หน่วย

ไม่ยอมรบก็คงไม่ได้แล้วว่า รอล์ฟสามารถตามจังหวะของทุกคน
ในทีมได้ ซึ่งนักบวชที่ทำแบบนี้ได้นั้นหายากมาก หน้าทีของนักบวชคือ
สนับสนุนทุกคนในทีม ไม่ใช่แค่ดูแลรักษาอาการบาดเจ็บเท่านั้น แต่ยังคง
เลือกใช้ทักษะสนับสนุนที่เหมาะสมกับสถานการณ์นั้นๆ และรอล์ฟก็มี
คุณสมบัติเหล่านี้อยู่กับตัว

รอล์ฟเห็นว่าเพลงของไซเรนใกล้จบแล้วก็ส่งสัญญาณให้ลอนคอน
เตรียมพร้อม ชายหนุ่มที่ตอนนี้ใช้ทักษะผสมผสานจิตเพื่อกำหนดรูปแบบการ
โจมตีประสานกับสัตว์เลี้ยงอสูรจึงสั่งให้มันถอยออกมา

สตีกิก็มส์ บับเบิลแพ็กเกจ

ฟองสบู่ที่สร้างจากพลังจิตลอยไปปะทะกับร่างของสองศิลปัทักษ์
แม้ทักษะนี้จะดูไร้สาระมากเพราะสร้างความเสียหายไม่ได้ แต่ตำแหน่งที่
โคนล้วนแต่เป็นช่วงข้อต่อสำคัญทั้งสิ้น เมื่ออยู่ในสถานะของแข็งจึงทำให้
ศิลปัทักษ์ยับไม่ได้

ลอนคอนอึ้ง ไม่คิดว่าทักษะแบบนี้จะใช้ประโยชน์ได้ด้วย คิดว่ามัน
มีดีแค่ก่อความเท่านั้น

"ดูเหมือนพวกเราจะทันสินะ" รอล์ฟพูด หันไปดูแม่น้ำที่เริ่มเปลี่ยนสี
ตามช่วงเวลาจนกลายเป็นสีแดงเข้ม

เสียงบางอย่างดังขึ้นบนสะพาน คล้ายบางอย่างบนนั้นถูกปลดล็อก
รอล์ฟหยิบก้อนหินแล้วลองโยนข้ามไป แต่ไม่เกิดอะไรขึ้น จากนั้นก็วิ่งข้าม
ไปทันที

ในที่สุดพวกเขาก็มาถึงอีกฝั่ง โบราณสถานแห่งนี้มีร่องรอยของคน

เดินผ่าน เนื่องจากระบบของเกมไม่ได้ฟื้นฟูทุกอย่าง ดังนั้นร่องรอยที่เกิดขึ้นจากการกระทำบางอย่างจะไม่ถูกแก้ไขหรือเขียนข้อมูลเก่าทับลงไป ลอนคอนเป็นนักฝึกสัตว์ย่อมต้องมีทักษะประเภทแกะรอยอยู่บ้าง เขาถูกร่องรอยพวกนั้นแล้วพ่นลมหายใจ

"รู้สึกเหมือนโดนคัดหน้าหรือไง" นักบวชแมวเหมียวถาม มองสะพานที่ตอนนี้กลไกกลับมาทำงานอีกครั้ง เขาลองโยนก้อนหินลงไปปรากฏว่าหินก้อนนั้นร่วงทะลุคกน้ำ ก่อนจะถูกพวกสัตว์สูรในน้ำรุ่มทั้ง

"เข้าใจแฉกคันคืเหลือเกินนะ"

รالفหัวเราะ ไชเรนที่ยืนอยู่ข้างๆ กันรู้สึกแปลกใจที่เห็น เพราะเธอไม่เคยเห็นเขาหัวเราะโดยไม่มีอะไรแอบแฝงแบบนี้มาก่อน

พวกเขาเดินเข้าไปในโบราณสถาน ตลอดทางเดินปรากฏภาพวาคบนผนังที่มีตะไคร่และราเกาะ กลิ่นอับชื้นนั้นชวนให้ลอนคอนแสดงสีหน้าไม่พอใจ

"เกลียดที่แบบนี้ซะมັด จะทำให้สมจริงเพื่ออะไรก็ไม่รู้" ลอนคอนบ่นเชิงๆ พื้นที่ที่แคบทำให้เขานั่งบนหลังของเนเมียนไม่ได้ และต้องเดินเองซึ่งเป็นอะไรที่คนรักสบายอย่างเขาไม่ชอบที่สุด

"จะว่าไปแล้ว ฉันยังคาใจข้อความที่สองที่บอกว่า 'จันทร์ที่สาดส่องเผยทางลับที่มองไม่เห็น' ถ้าเป็นกรณีที่อยู่ข้างนอก ฉันยังพอเข้าใจ แต่ถ้าเป็นในโบราณสถาน แสงจันทร์จะส่องถึงได้หรือ" รالفเอ่ยด้วยความสงสัย

"เกมนี้ะอย่าใช้ตรรกะโลกจริงคิดทั้งหมด จริงอยู่ที่ข้อความแรกกับข้อความที่สองสัมพันธ์กันตรงที่ระบุช่วงเวลาเข้าสู่โบราณสถาน แต่นั่นก็อาจเป็นการหลอกให้เราคิดว่าทางลับอาจอยู่ข้างนอกหรืออยู่ข้างในก็ได้ นายฉลาด น่าจะเข้าใจสิ่งที่ฉันพูดใช่ไหมใช่หรือไง" ลอนคอนตอบด้วยน้ำเสียงเบื่อๆ หยิบคบไฟขึ้นมาจุดส่องไปรอบๆ

"ก็พอจะรู้อยู่หรอก" รالفตอบนิ่งๆ รู้สึกไม่ชอบที่ถูกลอนคอนแหวะ "ความเป็นไปได้ที่ฉันคิดอยู่ตอนนี้มีทั้งหมดสามข้อ ข้อแรก อาจมีทางลับของจริงอยู่ภายนอกตัวโบราณสถาน ถ้าเป็นแบบนั้นพวกเรา ก็คาดการณ์ผิด ข้อที่สอง อาจมีกลไกสำหรับรับแสงจันทร์จากภายนอกเพื่อใช้เปิดประตูลับที่ระบุช่วงเวลาแน่นอน และข้อสุดท้าย...มันเป็นคำใบ้ของปริศนาที่ไม่

เกี่ยวข้องกับพระจันทร์จริงๆ"

ลอนคอนคิดตาม มันก็จริงอย่างที่รอล์ฟพูด การต้องคิดความคำใบ้ ถือเป็นอีกหนึ่งอุปสรรค ยิ่งคิดมากก็ยิ่งหลงทาง แต่หากคิดอะไรง่ายเกินไป ก็อาจติดกับได้

พวกเขาเดินลึกเข้ามาเรื่อยๆ จนพบห้องที่มีทางแยกสามเส้นทาง ที่กลางห้องมีแท่นประหลาดตั้งอยู่ บนแท่นนั้นมีรูปสลักนูนสูงของพระอาทิตย์ พระจันทร์ และวงกลมที่คล้ายโลก รอล์ฟยืนสำรวจมันด้วยความสนใจ ผิดกับลอนคอน ที่เขาชวนรอล์ฟมาด้วยก็เพื่อประหยัดเวลาถอดความเท่านั้นเอง

เหนือแท่นขึ้นไปมีบางสิ่งบางอย่างลอยอยู่ ซึ่งคล้ายรูปสลักที่อยู่บนแท่น เมื่อรอล์ฟลองดึงรูปสลักออกมาจากแท่น ผลคือพระอาทิตย์หายขึ้นไปบนเพดาน พร้อมกับเส้นทางหนึ่งหายไปเพราะประตูหินปิดลง ลอนคอนจึงสละบัดแล้วออกไปทำลายประตูหิน แต่ไม่เกิดริ้วรอยใดๆ หมายความว่า เป็นสิ่งของที่ป้องกันความเสียหายเอาไว้

"ทำลายไม่ได้จริงๆ ค่าย" ลอนคอนพิมพ์

"ไม่แปลก ถ้าทำลายได้ ฉันว่าคงมีคนเดินไล่เคาะกำแพงเพื่อหาเส้นทางที่แท้จริงแล้ว" รอล์ฟบอก มองสิ่งที่อยู่บนแท่นอีกครั้ง "เชื่อเถอะว่าต้องมีคนเคยเข้ามาที่นี่ เพราะรูปสลักนี้ไม่ใช่ของที่เคยมีอยู่บนแท่น แต่ถูกเอามาใส่ไว้ทีหลัง สองชิ้นทำจากหิน ส่วนอีกหนึ่งชิ้นทำจากไม้ น่าจะเป็นภารกิจที่มีคนรับมาทำก็ได้ แดมนายคูสภาพห้องนี้ให้ดีๆ จะเห็นว่ามีตะไคร่กับคันมอสส์ขึ้น และมีรอยเท้าขนาดแตกต่างกันจำนวนไม่น้อย เจ้าของรอยเท้า น่าจะเดินสำรวจพื้นที่ก่อนจะแยกกันไปคนละเส้นทาง"

รอล์ฟวิเคราะห์เหตุการณ์จากสภาพแวดล้อมที่เห็น ดูเหมือนผู้มาก่อนจะใช้วิธีเสียงควงด้วยการเดินตามเส้นทางทั้งหมด เพราะจะต้องมีเส้นทางที่ถูกต้องอยู่ การที่ไม่ยอมมาหารูปสลักกลับไปด้วยโดยไม่กลัวว่า จะมีผู้บังเอิญหลงเข้ามา แสดงว่าพวกนั้นบรรลุลักษณะประสงค์ของตนเองเรียบร้อยแล้ว

"แล้วไง ฉันยังไม่เห็น 'จันทราที่สาครส่องเผยทางลับที่มองไม่เห็น' เลย นายจะมั่นใจได้ยังไงว่าพวกนั้นได้สิ่งที่น่าจะเป็นรางวัลที่แท้จริงจากการเข้ามาในครั้งนั้น" ลอนคอนกล่าว เขาไม่มีทางล้มเลิกแค่นี้แน่ อุตสาห์วาดฝัน

ไว้ว่าจะต้องได้เจอสัตว์อสูรโบราณแข็งแกร่งแท้ๆ

"ไม่มี" ราล์ฟตอบ ทั้งหมดเป็นเพียงแค่การคาดเดาเท่านั้น แคมเขาก็กังไม่เข้าใจด้วยว่า ข้อความปริศนาตอนที่สองหมายถึงอะไร

หากลองคิดดูให้ดี ถ้าเขาใช้รูปสลักพระจันทร์ทำให้เส้นทางลับเปิดออก ก็อาจเป็นเส้นทางนี้ แต่เขายังมองไม่เห็นแสงที่สาดส่องมาเลย ราล์ฟลองดึงรูปสลักเข้าออกหลายๆ ครั้ง วิเคราะห์ความเป็นไปได้ทั้งหมด เมื่อดูจากขนาดที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง สิ่งที่อยู่ระหว่างกลางพระอาทิตย์และพระจันทร์น่าจะเป็นโลก และเมื่อมองไปที่พระอาทิตย์ เขาก็ฉุกละหุกอะไรบางอย่าง

'หรือว่าบางที...'

ราล์ฟสำรวจมัน และพบสิ่งที่คาดไว้ ลอนคอนพุคถูก เขาไม่ควรคิดว่าพวกนั้นได้ของรางวัลที่แท้จริงไป เส้นทางทั้งหมดที่ถูกเปิดเผยเป็นเพียงกับดักเท่านั้น ที่ดวงอาทิตย์นั้นมีกระจกเล็กๆ พอจะช่วยให้มองเห็นภายในได้ และตรงกลางก็มีสิ่งที่คล้ายตะเกียงอยู่ เขาจึงยื่นมือเข้าไปภายใน และรวบรวมองค์ประกอบของเวทมนตร์เพื่อสร้างเวทมนตร์ไฟ ทันทีที่วงเวทถูกสร้างขึ้น เปลวไฟที่ตะเกียงก็จุดติด ตามมาด้วยกลไกถูกกระตุ้นจนราล์ฟต้องหิ้วตัวลงมามองดู

"อะไรนะ"

"แสงจากพระจันทร์ยังไกลละ" ราล์ฟเดินไปดึงรูปสลักโลกออกมาจากแท่น ทำให้พระจันทร์ได้รับแสงจากพระอาทิตย์จนสว่างจ้า จากนั้นพื้นก็เลื่อนออก ปรากฏทางลับที่มีบันไดทอดยาวลงไป เพียงแต่มันไม่ได้มีแค่ทางเดียว ทว่ามีถึงสองทาง นั่นหมายความว่าจากนี้ไปจะต้องเสี่ยงดวงดูแล้วว่าใครจะได้ลงไปทางไหน

"ฉันขอทางซ้ายละกัน" ว่าแล้วลอนคอนก็เดินไปยังบันไดซ้ายซึ่งอยู่ใต้พระอาทิตย์

"เหตุผลละ" ราล์ฟถาม ลอนคอนไม่ได้คิดอะไรเลยก็เลือกแล้ว

"ง่ายๆ ขวาร้าย ซ้ายดี" ตอบเสร็จเขาก็เดินลงบันไดไป จากนั้นเส้นทางดังกล่าวก็นิ่งลง

ราล์ฟโคลงศีรษะ ก็เข้าใจอยู่หรอกว่าลอนคอนเป็นผู้ชายที่คิดอะไรง่ายๆ แต่คิดไม่ถึงว่าจะง่ายขนาดนี้ ในเมื่อลอนคอนรับผิดชอบเส้นทางหนึ่ง

แล้ว อีกเส้นทางก็เป็นความรับผิดชอบของเขา หลังจากพวกแรลฟ์เดินลงทางลับไปแล้ว พื้นก็เลื่อนปิด พร้อมกับที่แสงสว่างค่อยๆ หายไป

กลุ่มคนในชุดคลุมที่ปกปิดหน้าตาห้าคนเดินเข้ามาในโบราณสถาน
กลางป่าว่างคด คนที่น่าจะเป็นผู้นำของกลุ่มใช้มือสัมผัสตัวโบราณสถานก่อนจะยืมเล็กน้อย จากนั้นพวกเขาก็พากันเดินเข้าไปภายในนั้น จนมาหยุดที่ห้องโถงกว้าง มีแท่นประหลาดตั้งอยู่ คนคนนั้นแกะรูปสลักเหล่านั้นออกมาแล้วใช้เวทมนตร์ทำลายทิ้ง ก่อนจะหัวเราะเบาๆ

"มีอะไรน่าทำหรือ ท่านซิกเกอร์" หนึ่งในผู้ติดตามถาม

"จำแค่รู้สึก พวกเราคงไม่มีอะไรกับที่นี่แล้ว โชคชะตานี้ช่างน่ากลัวจริงๆ" เจ้าของนาม 'ซิกเกอร์' เอ่ย หลังจากใช้มือสัมผัสแท่นนั้น

"หรือว่าท่านจะมอบสิ่งที่อยู่ในนี้ให้แก่ผู้ที่ลงไปได้" คราวนี้ผู้พูดเป็นชายหนุ่มที่เหน็บคาบไว้ถึงห้าเล่ม เขาคือ ฮันเนียบัล อดีตนินจาพิทักษ์ของกิลด์พยัคฆ์หิมไฟ...ไม่มี! เขาไม่เคยเป็นนินจาพิทักษ์ของใครทั้งสิ้น นอกจากซิกเกอร์คนเดียว

"ไม่ใช่ผู้ที่สามารถ แต่เป็นผู้ที่คู่ควร"

ทุกคนมีท่าทางงุนงงมาก แต่ก็ไม่ได้สอบถาม เพราะพวกเขาทุกคนล้วนแต่เชื่อมั่นในการตัดสินใจของคนผู้นี้

"จากนี้ไปท่านคิดจะไปที่ไหนต่อ" คราวนี้ผู้หญิงถามขึ้นบ้าง

"งานประลองยุทธ์" คำตอบนั้นสั้นมาก จากนั้นซิกเกอร์ก็ใช้มือกรีดอากาศ จนเกิดห้วงอากาศคำมีดกลืนร่างของทั้งห้าคนหายไปราวกับไม่เคยอยู่ที่นั่นมาก่อน

'หนึ่งเส้นทางมีจุดหมายที่ความตาย ส่วนอีกหนึ่งเป็นปลายทางสูญมุทรพย์'

ข้อความนี้ชวนให้รำลึกรู้สึกสงสัย เพราะไม่รู้ว่าเส้นทางที่อาจจะเจออะไรบ้าง เขาจึงไม่ประมาทแม้แต่เรื่องเล็กน้อย ยิ่งลงลึก เขาก็ยิ่งรู้สึกเหมือนมาอยู่ในที่ที่ไม่น่าจะใช้โบราณสถาน โดยเฉพาะเมื่อพบทางเดินมหาโหดที่เบื้องล่างมีหนามแหลม และอุปสรรคอีกมากมาย ทั้งเปลวไฟที่พุ่งออกมาจากกำแพง ตลอดจนพื้นหลอกที่ไม่รับน้ำหนัก น่าเสียดาย

ที่รالفเป็นพวกเล่นนอกกฎ เขาฉกไอเซนและคิริ แล้วใช้สตีกก็กัมส์ ไล่กำแพงเดินฝ่าไปโดยไม่เสียเหงื่อสักหยด

เมื่อมาถึงอีกฝั่งหนึ่งได้ ประตูก็ปิดลง คราวนี้รالفรู้สึกถึงจิตสังหาร จากหลายจุด จะเรียกไอเซนออกมาช่วยก็ทำไม่ได้ เพราะยังติดคิเล่ย์ในการ เรียกอยู่ ขอมรับว่าเขาประมาทเกินไปจริงๆ เพราะสตีกก็กัมสนั้นใช้ได้ เฉพาะเจ้าของเท่านั้น

เพลเยอร์ พบ โจรสุสาน คลาส ทหาร เลเวล 774 จำนวน 5 ตัว

'ช่วยไม่ได้สินะ' รالفถอนใจ

นักบวชแมวเหมียวคิใช้สกอร์เวทมนตร์ พร้อมใช้ทักษะสนับสนุน ให้ตัวเอง เสรีแล้วจึงเดินเข้าไปหาโจรสุนัข พวกมันใช้มีดสั้นหุ้มมากเป็น อาวุธ มีความคล่องตัวสูง การโจมตีผสมผสานจิตของพวกมัน แม้จะหลบได้ ฉิวเฉียดแต่ก็สร้างบาดแผลตามร่างกาย รالفเห็นความเสียหายที่ลอย ขึ้นมาและค่อยๆ ลดลงที

"เอฟเฟกต์ประเภททักษะติดตัวสินะ" รالفวิเคราะห์ หลบอีกเพียงไม่กี่ครั้งก็ทราบระยะที่ชัดเจนของการโจมตีนั้นว่ายาวประมาณห้าสิบ เซนติเมตร ทำให้การโจมตีครั้งต่อไปของพวกมันสร้างความเสียหายให้เขา ไม่ได้แล้ว

รالفเรียกกรงเล็บแมวออกมาเสริมโบนัสในการโจมตี จากนั้นตรง เข้าไปเล่นงานพวกโจรสุนัข เขาต้องใช้เวลาเกือบสิบห้านาทีในการจัดการ กับพวกนั้นจนหมด เมื่อเด็กหนุ่มเห็นว่าปลดคิไอเซนและคิริได้แล้วก็เรียก ออกมา

"ที่นี่ที่ไหน" เจ๊อกสาวถาม เมื่อพบว่าเธอปรากฏตัวขึ้นในที่ที่ต่างกับ ก่อนหน้านี้

"ถัดจากห้องกลไกกับคัทนั้น" รالفตอบ แล้วเดินไปยังประตู เขา คูช่องตัวเลขปริศนาที่ปรากฏตัวเลข '0' '1' '2' และ '3' บนผนัง รวมถึง มีกรอบสี่เหลี่ยมพร้อมจุดเป็นช่องตารางให้

"สลิเทอร์ลิงก์สินะ"

"สลิเทอร์...หมายถึงสิ่งใดกัน"

"สลิเทอร์ลิงก์เป็นปริศนาเชิงตรรกะแบบหนึ่งของญี่ปุ่น เพื่อแก้ ปริศนา เราจะต้องลากเส้นตรงแนวตั้งหรือแนวนอนเพื่อสร้างรูปปิดโดยมี

ตัวเลขเป็นคำใบ้ รูปปิดที่เป็นคำคอบนั้นมีเพียงรูปเดียว ไม่สามารถวาดรูปอื่นได้" ราล์ฟอธิบาย แล้วเริ่มไล่นิ้วลงไปบนผนังทำให้เรื่องแสง เด็กหนุ่มใช้เวลาเพียงห้าวินาทีก็ไขปริศนาจนเปิดประตูบานนั้นได้สำเร็จ

"ระวังตัวด้วยล่ะ" นักบวชแมวเหมียวเตือน

อีกเส้นทางหนึ่ง ชายหนุ่มเจ้าของฉายาอสูรสัตว์ร้ายกำลังยืนมองเส้นทางที่ดูเหมือนจะโล่ง แต่ถ้ามองที่ด้านหลังเขาจะพบสัตว์อสูรนับร้อยๆ ตัวนอนตายอยู่ หลายตัวถูกพันธนาการไว้ แต่เมื่อเทียบกับจำนวนศพที่เกลื่อนพื้นแล้ว เรียกว่ามีอยู่น้อยมากจริงๆ และเพราะเรียกสัตว์เลี้ยงอสูรคู่ใจออกมาไม่ได้ เขาจึงทำได้แค่เรียกเวิร์ลวินด์ออกมาช่วยต่อสู้อยู่

อสูรสัตว์ร้ายนับจำนวนสัตว์อสูรที่จับได้ และคำนวณรายได้ที่กำลังจะได้รับ คิดแล้วไม่ผิดที่เลือกทางซ้ายที่น้ำจะโชกคิ อย่างน้อยเจ้าสัตว์อสูรแปลกๆ พวกนี้ก็มีความสามารถในการต่อสู้สูงไม่เบา ยิ่งเป็นสัตว์อสูรหายาก ราคาก็ยิ่งสูง

*เพลเยอร์ พบ ราชนิโรรุสุสานวิญญาณแค้น [บอส] คลาส ขุนนาง
เลเวล 120*

ลอนดอนหันไปมองสัตว์อสูรที่ระบบแจ้งว่าเป็นบอส มันดูคล้ายมนุษย์ล่องหนที่สวมชุดโจรสลัด เพียงแต่มีสิ่งที่ดูเหมือนก้อนพลังงานความร้อนอยู่ภายใน และมีดวงตาเป็นเปลวไฟ นอกจากนี้มันยังควบคุมอาวุธที่ลอยอยู่รอบตัวมันได้ทั้งหมด

"วันนี้เป็นวันดีของฉันทันที เจอสัตว์อสูรเจ๋งๆ ที่จะเข้ามาเป็นคอลเล็กชันขบวนร้อยอสูรของฉันทันที" ลอนดอนยิ้ม เรียกเจ้าเวิร์ลวินด์กลับมา แล้วเปลี่ยนไปเรียก แฟร์ริคติกาล เฟเรียส

"ซำระบาป" เขาสั่งเฟเรียสที่ประสานมือก่อนจะส่งเสียงร้อง มันคือบทเพลงซำระบาปของเผ่าแฟรี่

เดิมทีแฟร์ริคติกาลนั้นคู่ร้ายมาก การฆ่าจะทำให้คบะของแฟร์ริคติกาลลดลงเรื่อยๆ เมื่อถึงขีดจำกัด มันจะกลายเป็นแฟร์ริคติกาลที่ควบคุมไม่ได้และสูญเสียอำนาจเวทมนตร์ ทักษะซำระบาปจะทำให้ความคู่ร้ายลดลงและเพิ่มอำนาจเวทมนตร์ ในขณะเดียวกัน ผู้รับบาปนั้นจะได้รับความคู่ร้ายไปแทน หรือก็คือการรับบาปจะทำให้คนนั้นคิดสถานะคลั่ง

ท่าทางของลอนคอนเปลี่ยนไปเหมือนคนที่กำลังคลุ้มคลั่ง แต่ยังคงสติของตัวเองไว้ได้ เขาเคยใช้ทักษะนี้มาแล้วครั้งหนึ่ง ผลคือฆ่าสัตว์เลื้อยอสุรของตัวเองตายเกือบหมด ทำให้ต้องมองหาสัตว์อสุรตัวใหม่ๆ มาเข้าขบวนร้อยอสุร ในขณะที่เดียวกันก็ทำให้ค่าสถานะเพิ่มขึ้นสองเท่า

นี่คือหนึ่งในเหตุผลที่ลอนคอนให้เฟเรียสฆ่าสัตว์อสุรเพื่อสะสมบาปของตัวเอง มันเป็นไฟคาบิใบสุดท้ายที่เขาจะใช้เมื่อต้องเผชิญหน้ากับบอส

ชายหนุ่มพุ่งเข้าไปประชิดตัวบอสราชนิโรสุสานวิญญาณแค่น แล้วเหวี่ยงแส้วออกไปฟันแขนข้างหนึ่ง คิงให้มันหันกลับไป ก่อนจะใช้ทักษะโจมตีแล้วสะบัดวิญญาณสร้างความเสียหายรุนแรง แม้จะมีท่าไม้ตายที่รุนแรงกว่าอย่างขบวนร้อยอสุร ที่เรียกสัตว์เลื้อยอสุรแข็งแกร่งที่ทำพันธสัญญามาช่วยได้ แต่น่าเสียดายที่ทักษะนี้มีจุดอ่อนเกี่ยวกับพื้นที่ซึ่งคับแคบมาก

เฟเรียสบินไปก่อวนบอสราชนิโรสุสานวิญญาณแค่นสร้างโอกาสให้ผู้เป็นนาย ลอนคอนสะบัดแสงขาวทีหนึ่ง ก่อนที่มันจะแข็งตัวเป็นเสมือนคาบ แล้วใช้มันเป็นอาวุธโจมตีในระยะประชิด

"ถ้าวันนี้แกไม่ทำสัญญาเป็นหนึ่งในขบวนร้อยอสุรของฉัน อย่างมาเรียกฉันว่าอสุรสัตว์ร้าย"

ตลอดเส้นทาง ราล์ฟเจอปริศนามากมาย แต่พบสัตว์อสุรไม่กี่ตัว เท่านั้น สำหรับเขาปริศนาที่พบนี้น่ายามมาก ใช้แค่ตรรกะทางคณิตศาสตร์เท่านั้น อย่างค่าที่เป็นตารางซูโดกุเก้าช่อง มีเวลาให้แก้เพียงห้านาที แต่ราล์ฟใช้เวลาเพียงสี่สิบวินาทีในการกรอกคำตอบทั้งหมดลงไป ในขณะที่ไซเรนยังหาช่องแรกไม่ได้ด้วยซ้ำไป

"นายเป็นสัตว์ประหลาดหรือเปล่า" ไซเรนเอ่ยด้วยน้ำเสียงหวาดๆ

"ก็แค่เรื่องง่ายๆ" เด็กหนุ่มตอบ

"ไม่หรอก เรามั่นใจว่าค่อให้เป็นผู้ทรงภูมิก็มีอาจตอบคำถามเหล่านั้นได้ภายในเวลาที่กำหนด"

"แล้วแต่เธอจะคิดก็แล้วกัน" ราล์ฟตอบนิ่งๆ เขาดูปริศนาสุดท้ายที่เป็นการคูณเลขหกหลักธรรมดา ดูเหมือนจะไม่มีอะไรให้คิดวุ่นวายเลย

' $839,145 \times 913,581 = ?$ '

เขาหันไปดูนาฬิกาทรายที่กำลังลกลลงเรื่อยๆ คาดว่าให้เวลาเพียงสามนาทิต่อนั้น ส่วนวิธีตอบจะต้องเดินไปหยิบแผ่นป้ายตัวเลขที่ทำจากหินมาแขวนไว้ให้ถูกต้อง

'ให้ตายสิ คิดโจทย์ที่ยากกว่านี้ไม่เป็นหรือไงนะ'

ว่าแล้วรอล์ฟก็ใช้พลังจิตยกป้ายทั้งหมดขึ้นมา ไล่สายสายตาตัวเลขก่อนจะเลือกนำไปแขวน

'766,626,928,245'

ทันทีที่แขวนตัวเลขครบแล้ว เสียงกลไกก็ดังขึ้น พร้อมกับแผ่นหินค่อยๆ เลื่อนเปิด ทว่ามันมีถึงสองทาง เส้นทางหนึ่งมีแสงสว่างลลออกมา และเผยให้เห็นเหรียญทองจำนวนมาก ท่าทางจะเป็นห้องสมบัติ ส่วนอีกทางนั้นมีคามาก และให้ความรู้สึกประหลาด ชวนให้อยากลองเดินไปดู

ไซเรนมองหน้ารอล์ฟเพื่อถามความเห็น แต่เด็กหนุ่มกลับมองพื้นที่ตนเองเหยียบ และพบว่ามันจรมลิก หมายความว่าพวกเขาเลือกได้ทางเดียวเท่านั้น หากเลือกไปทางห้องสมบัติก็จะไปอีกเส้นทางหนึ่งไม่ได้

'เลือกเพียงหนึ่งจกต้องสละหนึ่ง'

'มันอาจเป็นบททดสอบความโลภก็ได้ แล้วถ้ามันไม่ใช่ล่ะ'

รอล์ฟสองจิตสองใจ เพราะอย่างไรเขาก็จำเป็นต้องใช้เงินจำนวนมาก

"งั้นก็เลือกมันซะทั้งสองเลยสิ" รอล์ฟตัดสินใจ

"ทำไม่ได้หรอก"

"หิ! ถ้าเป็นคนอื่นละก็ไม่ แต่ถ้าเป็นฉันที่มีทักษะนี้อยู่ในมือละก็ มันก็เป็นอีกเรื่อง..." รอล์ฟยิ้มเล็กน้อย แล้วเรียกใช้สติก็กำสยิดออกไป ยึดสิ่งที่ซ่อนอยู่ในห้องนั้น เมื่อคืนกลับมา ก็พบว่าสิ่งที่อยู่ในนั้นเป็นสมบัติของแท้